

'S-GRAVENHAGE

GEILLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

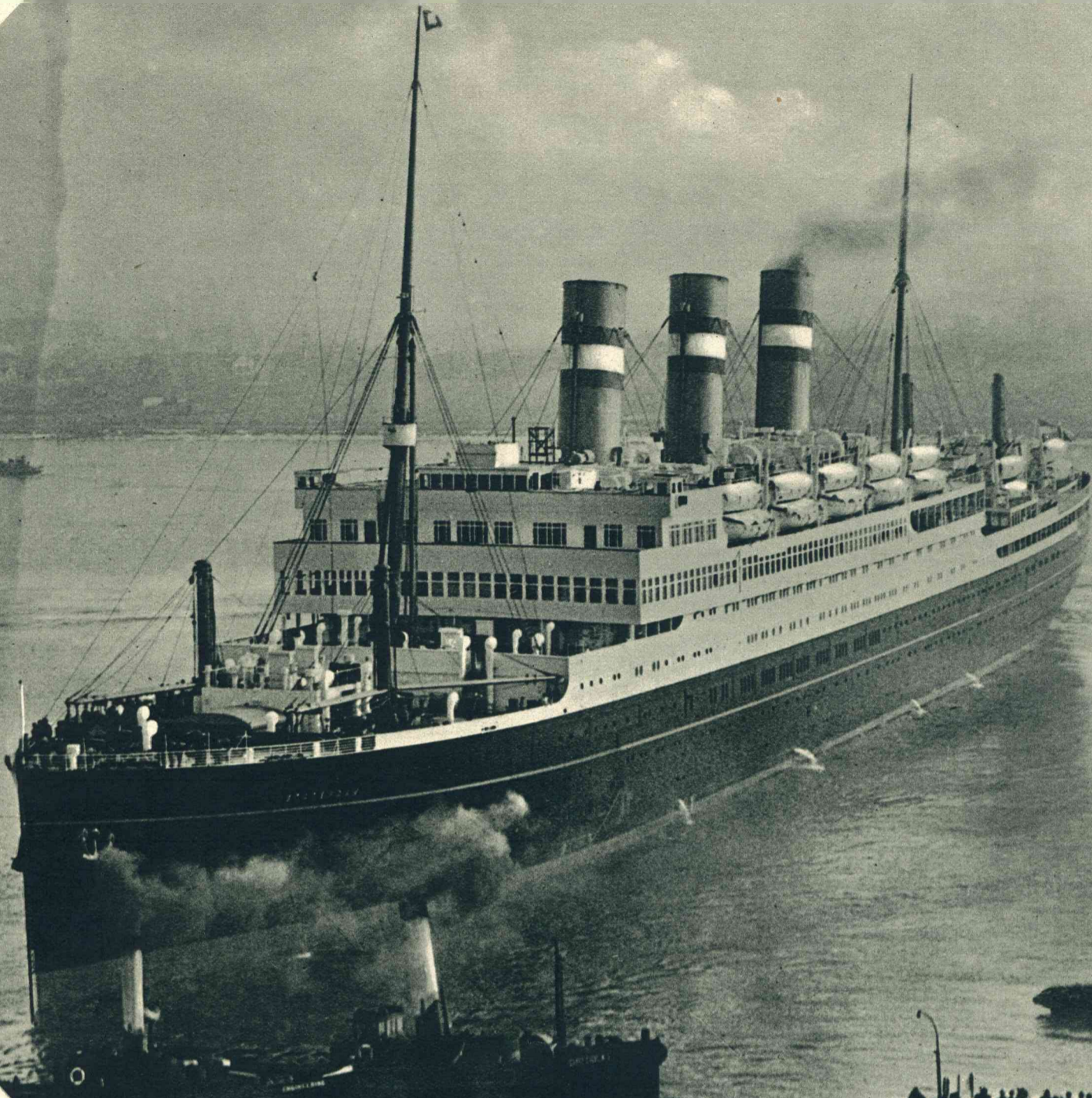
IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95, TÉL. 111666
GIRONUMMER 43141

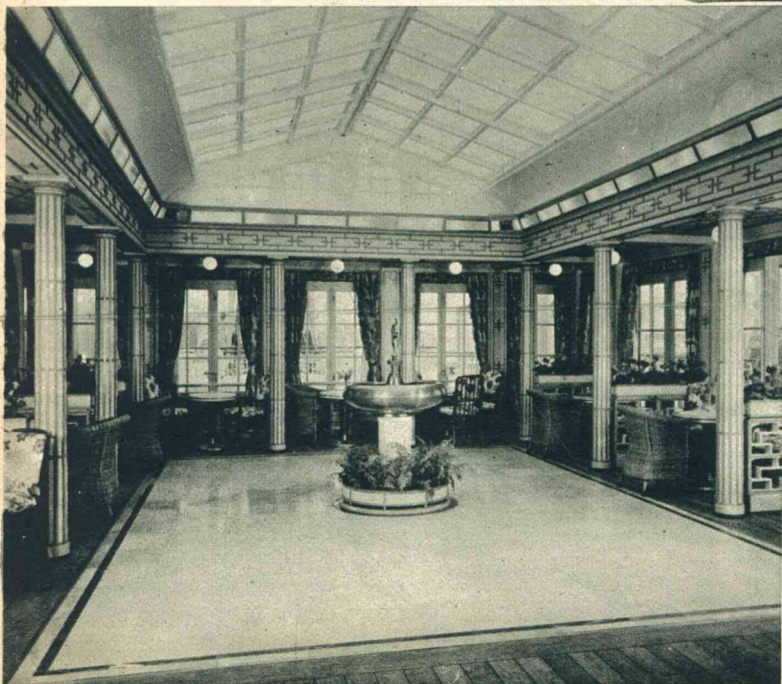
Fie Carelsen en Anton Roemer
als Thomasvaer en Pieternel
in den Nieuwjaarswensch van
het Hofstad-Tooneel.

LUXE TER ZEE

De trots van Holland: het s.s. Statendam wordt door sleepbooten den Nieuwen Waterweg opgetrokken.

Het thee-paviljoen met dansvloer in het dubbelschroef-motorschip „Caribia” van de Hamburg—Amerika-lijn.

Het eerste luxe-passagiersschip, in den huidige zin van het woord, was de Oceanic, in 1871 gebouwd op de werf van Harland en Wolff te Belfast. Het was een volledig opgetuigde bark, metende 3707 ton, met vier masten en één schroef, die met zeil en machines een grootste snelheid van 14,75 knopen bereiken kon. Het schip overtrof al het tot dan toe Dagewesene, zoowel door zijn sensationeel snelheid, als door de inrichting, die volgens de begrippen van dien tijd buitensporig elegant was. Er waren conversatie-zalen, er was een vergulde eetzaal, en men had er in de hutten ruimte om te staan en zich om te draaien.

De glorie van dit schip duurde echter niet lang. Nauwelijks had zich

de wereld aan die ongelooftelijke weelde gewend, of de White Star ging een stap verder: zij liet in 1874 de zusterschepen

Germanic en Britannic van stapel loopen, beide 5000 ton metend en een snelheid bereikend van 16 knopen. Eenige seizoenen trilde het blauwe lint van den oceaan tusschen deze twee nieuwe booten. Het scheen toen, dat de mensch zijn hoogste succes op het gebied van den scheepsbouw bereikt had. Was er een grotere snelheid, een rijker comfort mogelijk?

Ja, zei de Cunard-lijn; in de tachtiger jaren bracht zij de Umbria en de Etruria in de vaart — 8120 ton, snelheid 19,5 knopen. En het publiek kon nauwelijks weer adem halen, nadat het die twee verbazingwekkende Leviathans der zee had gezien, of een nieuwe mededinger, de Inman-lijn, trad in het strijdperk, in 1889, met de City of New York en de City of Paris. Deze beide schepen maten 11630 ton en konden 21 knopen halen, een veel grotere snelheid, dan de mensch toentertijd aan den wal kon ontwikkelen. Zij hadden nauwelijks tijd, om het blauwe lint te veroveren, vóór de lijn twee nog nieuwere booten te water liet, de St. Louis en de St. Paul, de eerstelingen onzer moderne passa-

Luchtfoto van het Italiaansche s.s. Conte di Savoia in de haven van New York.

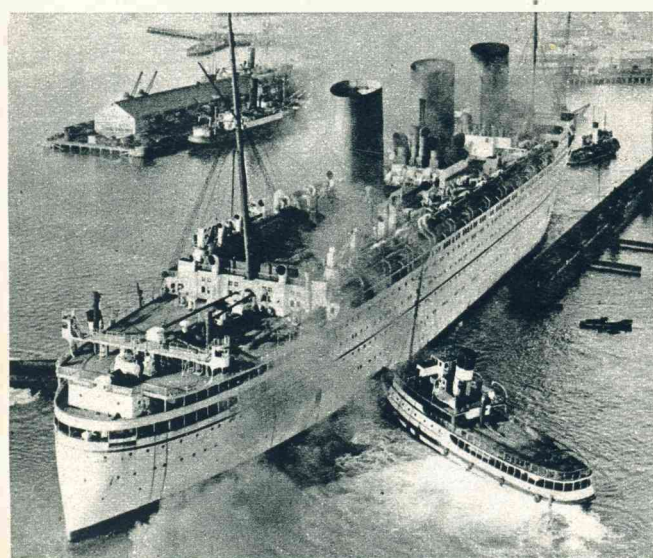
giersschepen, op Amerikaansche werven gebouwd. Dat was omtrent 1890, de glorie-tijd van den Amerikaanschen koopman.

In andere landen trachtte men met nieuw vuur deze Amerikaansche prestatie te overtreffen. De White Star bouwde in 1889 de Teutonic en de eerste Majestic, en de Cunard kwam in 1893 met de Campania en de Lucania uit. Deze beide schepen, die 22 knopen konden maken, wonnen en hielden het snelheidskampioenschap, tot plotseling, in 1897, de Duitschers mee kwamen spreken.

Van dien tijd af tot 1906 spande de Deutsche handelsmarine de kroon op den Atlantischen Oceaan. De Kaiser Wilhelm der Grosse, 14350 ton en 23 knopen, bleef het snelheids-record slaan, tot in 1901 de Kronprinz Wilhelm, de Kaiser Wilhelm II in 1902 en de Kronprinzessin Cecilie in 1906 voor den dag kwamen, ieder weer wat weelderiger en vlugger dan de voorganger. Het kwam den reizigers van dien tijd voor, dat geen andere natie ooit tegen deze concurrentie zou opkunnen. De drie groote Deutsche schepen onderhielden een wekelijkschen dienst tusschen Europa en Amerika met een tot nu toe ongeëvenaarde precisie.

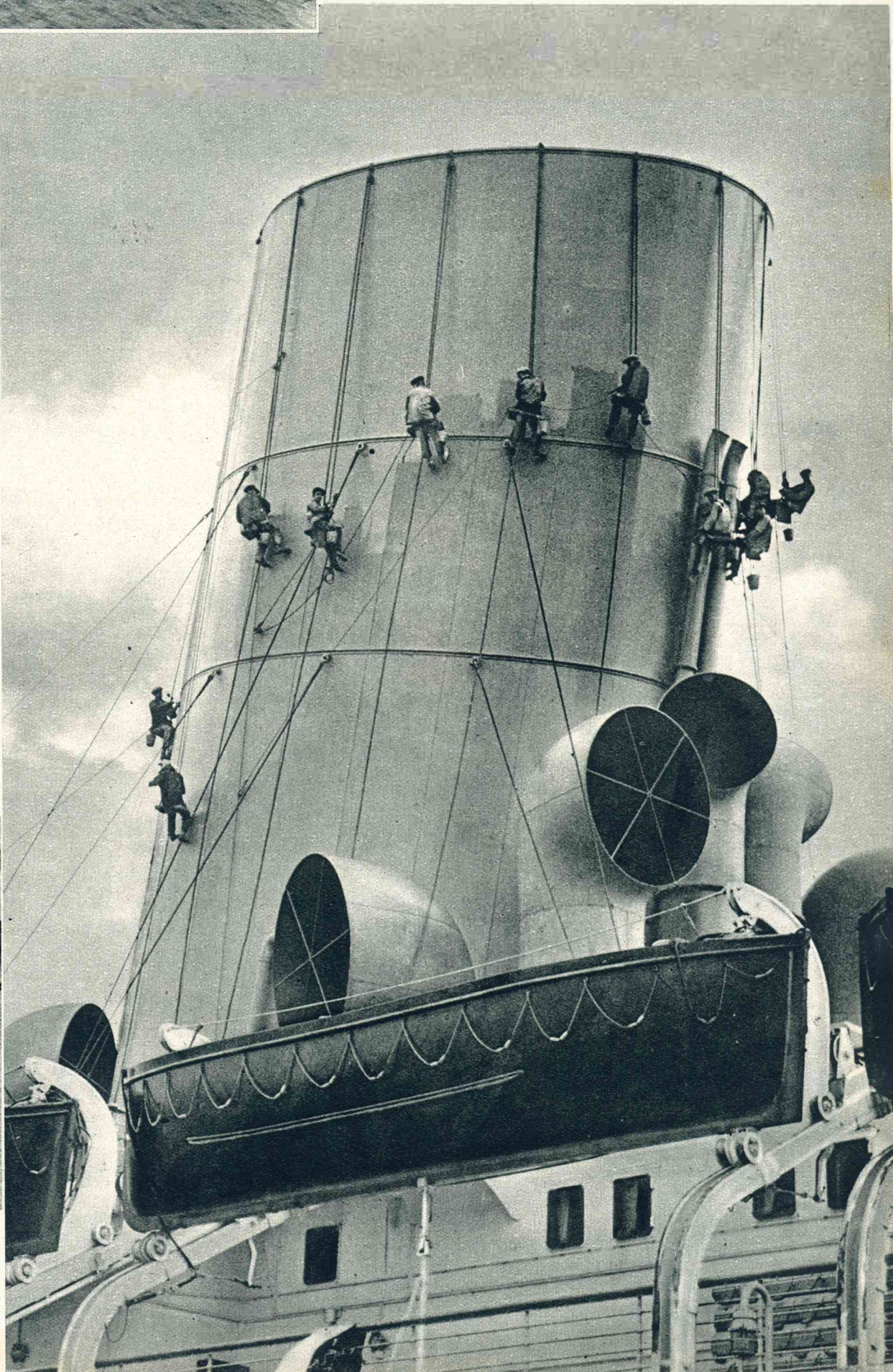
Maar de tijd kwam voor nog grootere maat en snelheid en weelderigheid — de Cunard-lijn bracht de Mauretania en de Lusitania uit, gebouwd met behulp van Engelsch regeeringsgeld.

De wereld keek versteld naar deze reuzen. De nieuwe Cunarders waren haast dubbel zoo breed en dubbel zoo lang als hun beste mededinger. En ondanks hun 31938 ton was de gegarandeerde snelheid 25 knopen. We mogen onbeschroomd zeggen, dat de Mauretania's menschen grootste prestatie op het gebied van den scheepsbouw was: 22 jaar behield zij het blauwe lint en toen zij twintig jaar op den oceaan had gediend, ontwikkelde zij nog de verbazingwekkende snelheid van 29 knopen.

Het s.s. Empress of Britain voor het drijvend dok in Southampton.

De schoorsteen van een reusachtigen oceaanstoomer krijgt een nieuwe verflaag.

De reeders wendden nu hun aandacht af van den spoed, en schonken haar aan de grootte. De volgende reuzen, de Olympic, de Titanic, de Aquitania, de Imperator, de Vaterland en de Bismarck waren alle grooter, maar geen van alle sneller dan de Mauretania. Er was groote vooruitgang in comfort en service, maar de snelheidsgrens steeg eerst met de Bremen en de Europa. De laatste jaren schijnt het, dat de mensch tevreden is met den omvang der schepen, die hij gebouwd heeft, en zich nu weer op snelheid toelegt. De laatste koninginnen, de Rex en de Conte di Savoia, zijn niet zoo groot als de Deutsche booten van twintig jaar geleden, maar 5 à 6 knopen vlugger.

En nu zouden we met een tevreden zucht achterover gaan zitten in onzen stoel en zeggen: „Grootere en snellere hoeven de schepen niet” — als we niet wisten, dat Fransche en Engelsche maatschappijen schepen aan 't bouwen zijn van meer dan 70.000 ton en meer dan 30 knopen snelheid. Dus mogen we wel aannemen, dat later ooit ook deze getallen eveneens weer kinderachtig zullen klinken.

De stad van de schoonste schoenen

Kent u de stad van de schoonste schoenen, de stad waar de meeste schoensmeer wordt gebruikt, waar de meeste borstels verslijten, waar men géén schoenen draagt of glanzend gepoetste schoenen, waar de spiegelabrikanten kleineren omzet hebben, omdat ieder zich in zijn schoenen kan spiegelen? De stad van de schoonste schoenen heeft een roemrucht kenmerk, dat misschien zoo onbekend is, omdat het zoo bijzonder is. Iedereen weet dat Madrid de stad van stierengevechten is en dat Venetië beroemd is om z'n gondels en kanalen, dat is zoo algemeen bekend, dat de aardigheid er bijna af is. Datzelfde geldt van New York met de wolkenkrabbers, Chicago met de geweldige slachterijen en boeven, Weenen met de wals, Rotterdam en de havens, Utrecht en den Domtoren, Amsterdam en de grachten, Haarlem en de bloembollen en Parijs met z'n lichten. Maar wie weet welke stad beroemd is door de glimmende schoenen? Dat is een roem, waarop niet iedereen kan bogen. Die stad is Athene. Misschien kan de Grieksche hoofdstad niet met een Nederlandsch dorpje wedijveren in algemeene zindelijkheid; misschien ziet de vloer er niet uit als 't tafelblad in demooie kamer, en kan men er niet zonder een griezelig gevoel van de straat eten, zooals dat bij ons wel kan, maar wat betreft de glimmende schoenen, kunnen wij het niet bij Athene halen.

Athene is het dorado van de schoenpoetsers; als zij een vakvereniging hebben, telt die 'n massa leden, want geen vak wordt er zoo druk uitgeoefend. Als men op den hoek van een straat bij regenachtig weer door een auto bespat wordt, hoeft men niet lang zich aan die smerige onderdanen te ergeren, want drie huizen verder staat er wel een schoenpoetser. In de kleinste straten en steegjes heeft er een post gevat; in de binnenstad staan zij met heele rijen naast elkaar; bij de winkels vindt men er een, zooals men hier bijna bij iedere winkeldeur een pindaman ziet; kinderen verdienen in hun vrijen tijd hun zakgeld met schoenen poetsen, en zooals men overal elders kappers-salons heeft, zijn in Athene schoenpoetszaken ingericht, voorzien van allerlei smeerseltjes om bruine schoenen, zwarte schoenen, beige schoenen, grijze schoenen, dure schoenen en goedkope schoenen tot een glimmende glinstering en een genot te maken.

Kinderen als schoenpoetser in de straten van Athene.

Sommige schoenpoetsers hebben hun werkkist kunstig met houtsnijwerk en koper versierd.

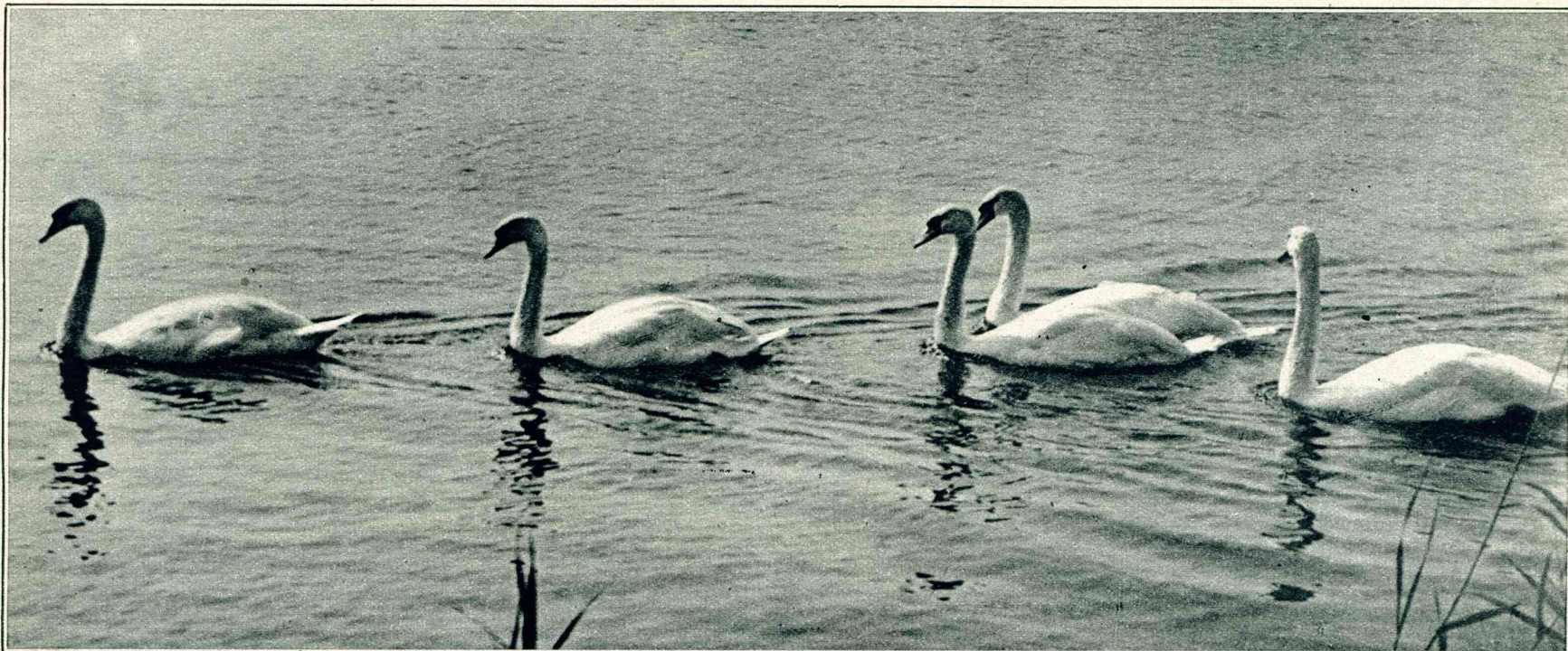
Een schoenpoets salon in de binnenstad van Athene.

Zelfs op de kerkhoven kan men zijn schoenen laten poetsen.

Na het dagelijksche werk worden buiten de schoenen gepoetst voor de avondwandeling met verloofde of vriend.

Daar is wat te halen.

LIEFDE EN GOUDEN MUNTEN

door Emha

Met allernaamzaamste gevoelens verliet Harry Winton de villa, somber peinzend ging hij over het breede grintpad naar den straatweg. Hoewel hij vrijwel geen hoop gekoesterd had en dus zonder veel verwachting de villa was binnengegaan, was hij toch zóó teleurgesteld vertrokken, dat hij niets en niemand om zich heen zag en meende, dat hem dat ook wel nooit meer interesseeren zou. Opeens hoorde hij iemand vlak naast hem zeggen :

„Zoudt u niet liever 'n sigaret opsteken en de zorgen aan den kant zetten ?”

Winton zag op en keek in het glunder gezicht van een heer in sportcostuum.

„Nee,” gromde hij kort en ontstemd.

„Heusch,” ging de ander onverstoord door, „neem 'n sigaret. Het is een uitstekende raad, dien ik u geef.” En toen Winton bleef zwijgen vervolgde de ander : „U moet niet aan sombere gedachten toegeven. Ik zou er om willen wedden, dat ik u helpen kan.”

„Zoo,” zei Winton onverschillig.

„Ja, maar neem dan eerst een sigaret en laten we dan eens wedden. U moet weten, ik ken de lui van dit buitengoed uitstekend.”

Winton stond even stil en zag nog eens zijn begeleider aan. Het was een vlot type, blijkbaar de gemoedelijkheid in persoon en terwijl Winton hem aanstaarde stopte de ander hem handig een sigaret in de vingers, gelijk opmerkend : „Laat ik me even voorstellen ; mijn naam is Harry Boman.”

Iets minder stug antwoordde Winton :

„O juist, mijn naam is Harry Winton ; ik ben artist.” En hij wist zelf niet, waarom hij die mededeeling deed ; mogelijk lag het hem nog zwaar, dat de bewoonster der villa hem het meest zijn beroep kwalijk genomen had.

„Kolossaal,” glunderde de ander, „ik ben ook artist, maar niet met crayon of penseel, want als ik daaruit mijn inkomen moest halen, zou het er slecht voor me uitzien.”

„Wat bent u voor een artist ?” hoorde Winton zich vragen, terwijl hij beleefdheidshalve z'n sigaret aanstak, wijl hij voelde, dat het onmogelijk was om den ander nu nog kwijt te raken.

„Ik ben artist in het brengen van een oplossing bij moeilijkheden,” openbaarde de vreemde met een glimlachende oprechtheid, welke de nieuwsgierigheid wel móést opwekken. „In liefdesverwickelingen bijvoorbeeld,” lachte hij, „mislukt met mijn medewerking nooit een huwelijksplan. Ik beschik over tallooze referenties, ik bezit de meest uitgebreide connecties, en,” besloot hij met ontstellende

zekerheid, „ik werk volkomen feilloos ! Daarom geef ik een goeden raad altijd gratis.”

„Ik zou er te veel van nodig hebben,” zeide Winton — al iets minder belangstellend na deze duidelijke en billijke offerte.

„Och, dat denkt men gewoonlijk,” ging de gemoedelijke begeleider op deze ontwijking in. „De meeste menschen denken, dat hun geval onoplosbaar is, of dat ik toch te weinig weet om te kunnen helpen. Zoo ken ik iemand, die hopeloos verliefd is op een allerbekoorlijkst meisje, dat met haar tante hier in de buurt een familiebezitting bewoont, en van haar kant even hopeloos verliefd is op dien jongeman. Doch de tante zou nooit in een huwelijk toestemmen”

Winton keek den vreemdeling thans met oprechte belangstelling aan.

„En toch is ook zijn geval buitengewoon eenvoudig,” besloot Boman eensklaps zijn woordenstroom. Ze wandelden nog even verder ; toen zei Winton :

„Ik denk, dat we die adviezen van u wel eens nader konden bespreken.”

„Met genoegen,” hernam Boman, „mijn adviezen zijn gratis ; alleen als de feiten u hebben overtuigd, kunnen we de kosten verrekenen.”

Kort daarop gingen ze, na elkander hunne adressen te hebben opgegeven, uit elkaar. Den volgenden dag kwam Winton bij Boman op bezoek. De heer Boman vond, dat het eeuwenoude middel der ontvoering het best zou voldoen, en daarom stelde hij het volgende krijgsplan voor : „Je gaat Zondagavond even na tien naar het buitengoed, dan zijn de meiden uit en ligt de huisknecht-tuinier reeds te slapen. Voor den hond, dien je overigens al vrij goed kent, neem je voor alle zekerheid dit eindje worst mee ; hij zal er niet van sterven, doch minstens een paar dagen rustig slapen. Dan ga je naar het raam van de keuken, waarvan je het haakje met een zakmes kunt oplichten, stapt naar binnen en ontmoet het meisje in den salon. Zij moet zorgen, dat de tante dit voortreffelijke slaapmiddeltje van te voren is toegediend. Vergeet echter vooral niet voor je vertrek de telefoondraden door te snijden, want de veiligste weg is altijd de beste. Vervolgens gaan jelui beiden naar de garage, je hebt een beetje verstand van auto's, nietwaar, dus maak je den auto afdoende onklaar. Den sleutel van de garage heb ik hier. Tenslotte kom je met het meisje zoo rustig mogelijk langs het grintpad door den tuin naar den weg, en daar staat een auto met een van mijn helpers

om je een paar honderd kilometer hier vandaan te brengen.”

„Het lijkt een uitnemend bestudeerd plan,” zei Winton nadenkend, „en ik geloof, dat de kans om gesnapt te worden tijdens de vlucht wel heel gering is, maar als de oude tante desondanks haar toestemming blijft weigeren ?”

„Ze weigert niet,” zeide Boman met volmaakte zekerheid, „oude tantes weigeren bij dergelijke gebeurtenissen nooit. Doch bovendien is het meisje over een maand of acht meerderjarig, en dat zal voldoende zijn om door mijn bemiddeling haar toestemming toch te krijgen.”

„Maar wat gebeurt er, als men ontdekt, dat u er de hand in hebt ?” weifelde Winton nog.

„Dat gebeurt niet,” verzekerde Boman, „ik trek er, als het plan gelukt is, spoorloos tusschen uit ; daar sta ik bekend voor. Plotseling duik ik dan weer ergens op, waar mijn hulp nodig is.”

„'t Is buitengewoon,” vond Winton, „ik voel er wel iets voor. Laten we het dus houden op Zondagavond.”

't Was Zondagavond rond half elf, toen Winton, een paar zware reisvaliezen dragend, vergezeld van een meisje in reiscostuum, het grintpad van het buiten afstropelde. Iets verder op den weg, in 't halffdonker van een boomengroep, stond een auto.

„Alles in orde ?” vroeg Boman, „en niets vergeten ?”

„Niets,” antwoordde Winton. „Alles is tot in de puntjes verzorgd.”

„Dan starten,” zei Boman met zijn gemoedelijken glimlach, en hij gaf den chauffeur een teeken. „Goede reis, veel geluk en de rekening zal de chauffeur aan het eindpunt wel overhandigen.”

Een oogenblik later was de auto uit het gezicht verdwenen.

De heer Boman glimlachte vergenoegd en wandelde bedaard het grintpad der villa op. Langs een zijpad zag hij den hond liggen, onbeweeglijk en met uitgestrekte pooten. Hij ging naar de garage, waarvan de deur aanstond en kwam bij nader onderzoek tot de conclusie dat de benzineleiding van den auto meer dan afdoende was doorgesneden. Toen ging hij naar de keuken ; het raam en de deur stonden nog open, bij de vlucht had het paartje vergeten ze te sluiten. Boman stapte kalm binnen, en ging regelrecht naar den salon. De telefoondraden waren doorgesneden ; zijn adviezen waren dus blijkbaar tot in de perfectie uitgevoerd.

Boman glimlachte opnieuw en ging vervolgens naar een groote glazen kast tegen den wand ;

achter de ruiten kon men een buitengewoon kostbare verzameling gouden munten zien hangen. Het was de vermaarde collectie van den overleden echtgenoot der tante, die de zorg voor haar ouderloos nichtje op zich genomen had. Boman keek met groote belangstelling naar de munten en vond, dat ze in versmolten toestand nog een belangrijke waarde zouden vertegenwoordigen. Hij betastte de ruiten en sneed zich daarop met een diamant onhoorbaar en vakkundig een toegang tot de munten.

„Tenslotte blijkt het toch nog een zwaar karwei,” glunderde Boman rustig en gemoedelijk, toen hij het gewicht van het goud in zijn zakken voelde. „Maar dat zal ik er voor over moeten hebben; het is billijk, dat ik ook mijn deel in het avontuur heb.”

Intusschen was hij den salon uitgegaan en liep door de hall. Plotseling voelde hij een hand stevig op zijn schouder vallen:

„Neem me niet kwalijk, Boman, dat ik je stoor. . . . Nee, vecht liever niet, we zijn hier met z'n vieren, en buiten is het huis geheel omsingeld.”

Boman, die een oogenblik verstomd had gestaan en toen, uit natuurlijke reactie, een losrukkende beweging had gemaakt, schoot in een vroolijken lach:

„Rechercheur Dowes, is 't niet?”

„Tot uw dienst,” was het prompte antwoord.

„Kolossaal, en al die menschen voor mij alleen?” gnuifde Boman onverstoorbaar.

„Inderdaad,” antwoordde Dowes. „Zooals men voor belangrijke exemplaren gewoon is een heele expeditie uit te zenden. Mag ik u inmiddels verzoeken uw handen uit te steken om ze met deze bandjes te versieren? 't Spijt me dat te moeten vragen, maar u hebt vroeger eens een collega neergeschoten, die meende u als een gentleman te kunnen behandelen.”

„Je wordt breedsprakiger op je ouden dag, Dowes, en vooral dat herkauwen moet je nog probeeren af te leeren. 't Is een beroerde eigenschap in jelui vak. Maar nu je toch praat, wil je misschien over dit geval iets meer vertellen; het interesseert me bijzonder, dat zul je wel begrijpen.”

„Natuurlijk,” gaf de rechercheur toe, „we vermoeden al, waar je ongeveer moest uithangen, doch je hield je te goed verborgen. Eindelijk werd je heel toevallig door een onzer, die hier voorbijkwam, opgemerkt en toen we vernamen, dat je hier voor onbepaalden tijd was neergestreken, gingen we eens na wat voor mogelijkheden er voor jou waren, en toen kwamen we op de idee, dat je

misschien een zwak voor gouden munten had gekregen. We hebben eens met de belanghebbers gesproken, we kenden je specialiteit en. . . . och, wij voelen ook wel eens wat voor een goede mop.”

Na een korte pauze zei Boman:

„Ik moet toegeven dat je 't er knap van af gebracht hebt, Dowes, m'n compliment. Maar 't spijt me toch voor 't paartje, dat gansch verlaten ergens op een landweg komt te staan.”

„Hoe kun je nu zoo dom zijn, Boman. Ik geloof, dat jij oud begint te worden. Natuurlijk is Winton een van onze jonge inspecteurs; of, om duidelijker te zijn: hij is de man, die je hier toevallig heeft opgemerkt,” vertelde Dowes met zichtbaar genoegen.

„Wat zeg je nou, Dowes,” stotterde Boman totaal uit het veld geslagen.

„Ja zeker,” ging Dowes verder, „hij zal straks je chauffeur een revolver laten zien en een paar armbandjes voor de moeite cadeau doen. Je moet namelijk weten, dat we met goedvinden van de tante en het nichtje niet alleen op deze manier onder je duiven konden schieten om je ook eens op heeterdaad te betrappen, maar dat we

zelfs de heele liefdesverwickeling hebben uitgedacht.”

„Waarachtig, je begint je vak te verstaan, Dowes. Ik begin je te bewonderen, al houd ik niet van concurrentie in een bestaande zaak,” zeide Boman zoo gemoedelijk mogelijk en hij voegde er toch wat sarcastisch aan toe: „Den eenigen tegenvaller heeft dus je jonge inspecteur, want het is een allerliefst nichtje, Dowes. . . .”

„Ik geloof juist, dat die de beste vangst heeft gedaan, want je weet, ik ben een vrij goed opmerker,” grijnsde Dowes.

„Dan zit de klad nu heelemaal in mijn zaken,” besloot Boman ontmoedigd, „maar ik zal me er voorloopig bij moeten neerleggen.”

„In orde,” zei Dowes, „daar praten we dus niet meer over. Wat denk je van een gemeenschappelijk autotochtje?”

„Nou, als je mij wilt laten kiezen: ik heb een zwak voor een wandeling door dezen heerlijken maneschijn,” glimlachte Boman flauwtjes.

„Je hebt gelijk, en ik zal je je zin geven,” gaf Dowes toe, „want daarvan zul je de eerste zeven jaren wel niet kunnen profiteren.”

En Dowes had ook dat uitstekend bekeken.

Zwanen, eenden en meeruven vreedzaam bijeen in afwachting van wat de menschen in den wintertijd voor hun onderhoud believen af te staan.

Zoals de luitenant Stone van de Britsche Royal Air Force 't wrak van de Uiver vond, zestien kilometer van het station Rutbah Wells, vergruizeld door den slag, waarmee het na den blikseminslag vermoedelijk stuurloos tegen den bodem verpletterd werd.

IN SYRISCH WOESTIJNZAND

Britsche piloten laten de lijkkasten te Bagdad neer in het gemeenschappelijke graf.

Talrijke autoriteiten woon- den de droeve plechtig- heid bij, welke deze na- tionale ramp besloot.

De kist met het stoffelijk overschot van gezagvoer- der Beekman wordt door Britsche luchtmachtmili- tairen grafwaarts gedragen.

Wat niet vernield werd door den verpletteren- den val, werd nog ver- woest door den daarna uitgebroken benzine- brand.

Zeer belangrijke mededeelingen aan onze lezers!

REORGANISATIE EN UITBREIDING

Het strekt ons tot groote voldoening onze lezers in kennis te kunnen stellen van eenige zeer belangrijke wijzigingen, welke met betrekking tot den technischen zoowel als den redactioneelen inhoud van dit blad bij het volgend nummer reeds ingang zullen vinden!

Technisch: in plaats van dit blad „De Stad Amsterdam” en het bijvoegsel „De Humorist”, in klein formaat, zullen de abonné's voortaan thuis bezorgd krijgen twee bladen, beide in groot formaat en beide in koperdiepdruk uitgevoerd! Deze twee bladen zullen zijn: dit blad, waarop U geabonneerd zijt, echter uitsluitend bestaande uit een plaatselijken en actueelen inhoud vermeerderd met een radio- en een humorrubriek, in totaal 16 blz. en een blad, groot 32 blz., waarin alles wat geen bijzonder plaatselijk cachet draagt is samengevoegd, als daar zijn: korte en langere verhalen, feuilletons, artikelen en fotoseries van algemeenen aard; een uitgebreide vrouwenrubriek, enz. enz.

Hiermede komt het bijvoegsel „De Humorist” te vervallen, aangezien de kenmerkende inhoud hiervan in beide bovengemelde bladen op een veel aantrekkelijker wijze is ondergebracht. In plaats van „DE STAD AMSTERDAM” plus „HUMORIST” ontvangt U dus voortaan „DE STAD AMSTERDAM” in gewijzigden vorm en het groote algemeene blad, hetwelk „PANORAMA” zal gaan heeten. Het mooie hiervan is, dat de ruimte, thans in „DE STAD AMSTERDAM” aan plaatselijken en actueelen tekst en foto's afgestaan, er niet minder op gaat worden, integendeel, deze ruimte wordt nog uitgebreid!

En dan, wat al zeer belangrijk is, tegelijk met deze ingrijpende wijziging en verbetering zullen wij het meerkleuren-procédé in toepassing gaan brengen, waarbij van de nieuwste vindingen op dit gebied profijt zal worden getrokken!

Zijn dit aanmerkelijke verbeteringen op technisch terrein, ook redactioneel zal er menige verandering ten goede komen. Niet alleen is onze redactie-staf met eenige uitnemende krachten vermeerderd, teneinde de grootere plaatsruimte, welke in de 48 bladzijden groot formaat disponibel komt, op de beste wijze te vullen, doch ook zal in de toekomst meer dan voorheen aan vooraanstaande publicisten op de meest verscheiden gebieden het woord gegeven worden om aan de hand van het best denkbaar fotomateriaal over belangrijke onderwerpen het hunne te zeggen.

Om U een voorbeeld te geven: in het volgend nummer, het eerste dus in den nieuwen vorm, zult U het eerste van een serie artikelen vinden waarin PROF. DR. A. G. VAN HAMEL op onderhoudende en leerzame wijze vertelt over het zoo merkwaardige eiland

IJsland, zijn natuur en bewoners, een thema waarover wel niemand beter dan deze IJsland-kenner bij uitnemendheid kan spreken. Voorts behandelt de autorace-specialiteit MR. P. H. L. LAMBERTS HURRELBRINCK dezen tak van sport in een artikel aan den vermaarden kampioen HANS STUCK gewijd. Dan vertelt onze Hongaarsche correspondent over het huiselijk leven van een beroemde Nederlandsche vrouw in een Hongaarsch dorp woonachtig, MEVR. M. H. SZÉKELY LULOFS, de schrijfster van succesboeken als „Rubber” etc. Dan, vooral niet te vergeten, wordt in dat nummer de publicatie aangevangen van een uiterst boeiend relaas, den ondergang van de „MORRO CASTLE”, naar de minutieuze onderzoekingen en aantekeningen van een specialen correspondent ter plaatse, een relaas dat door zijn tragiek en realistische maar sobere weergave wel buitengewoon indrukwekkend is....

Het spreekt vanzelf dat al deze onderwerpen rijkelijk zijn geïllustreerd.

En zoo is er nog meer. Vermelden we alleen nog het feit dat de sterk uitgebreide Vrouwenrubriek beheerd gaat worden door de bekende schrijfster AMY GROS-KAMP-TEN HAVE, dat er een speciale prijsvraag-redacteur is aangesteld, aan wiens 1000-GULDEN-PRIJSVRAAG U reeds aanstonds kunt gaan meedoen, dan gelooven we niet te veel te zeggen als we beweren dat alle over de heele linie aangebrachte veranderingen stuk voor stuk groote verbeteringen zullen zijn.... ook in Uw oogen, want daar is het per saldo toch om begonnen!

Dat het illustratieve gedeelte dezer twee bladen steeds de grootste zorg van de redactie zal opeischen, behoeft geen betoog. Meer nog dan voorheen zal U een keur van foto's en illustraties worden voorgelegd, die door hun exclusieven of kunstzinnigen aard U zonder uitzondering zullen interesseeren!

Het merkwaardigst van dit alles is echter dit: de prijs, dien U als abonné voor dit blad betaalde en die al bijzonder laag was, wordt niet verhoogd en blijft dus 12½ cent, voor de 2 bladen!

Wij twijfelen er dan ook niet aan of U zult deze geste op prijs weten te stellen. Het eenige dat we van U terug vragen is: degenen, die in Uw eigen familie- of vriendenkring nog niet tot onze abonné's mochten behooren, attent te maken op dit ongekend voordelig aanbod: voor f 1.62½ per kwartaal, of voor hen die zulks wenschen 12½ cent per week, een tweetal geïllustreerde bladen thuis te krijgen, die in de verste verte, als politiek en religieus neutrale periodieken, in ons land hun weerga niet hebben.

DE DIRECTIE VAN „DE STAD AMSTERDAM”.

De laatste klanken versterven.

DE MAN BENEDEN

DOOR EDGAR FRANKLIN

Mary Vance," zei Daisy, „je bent stapelgek.“ „Daisy Hoover," antwoordde Mary gelaten, „je lastert.“

„Je wilt toch niet ernstig volhouden, dat je van plan bent, vierentwintig uur als binnenmeisje voor die onmogelijke menschen te werken, alleen om locale kleur op te doen, zooals je 't noemt?“

„Ja, dat wil ik," antwoordde Mary vriendelijk. „Mijn schuld is 't niet. 't Is de schuld van een zekeren meneer Archibald Curry, — waar geen mensch ooit van gehoord heeft. Hij schrijft zoogenaamde boekbeoordelingen in De Schildwacht. Toen De Blijde Tuin verscheen, zei hij, dat 't niet overtuigend klonk, omdat ik geen ervaring had van 't soort leven, waar ik over schreef. Dat laat ik me geen twee keer zeggen. Dus is het noodzakelijk, dat ik iets te weten kom over de menschen, waar ik voortaan over zal schrijven. En nu gaat mijn volgende boek over een binnenmeisje. Dus ga ik me op de hoogte stellen. Is dat zoo gek?“

„Volgens mij wel," zei Daisy openhartig. „Wat komt 't er op aan, wat die man beweert? Hij wordt er voor betaald, om aanmerkingen te maken. En trouwens, met één dag ervaring schiet je nog niets op.“

„Ik krijg in dien tijd precies, wat ik nodig heb," antwoordde Mary vol vertrouwen. „Zul je zien.“

Daisy raapte haar eigendommen bij elkaar en stond op, om heen te gaan. „Stapelgek, anders kan ik 't niet inzien," zei ze. „Wanneer kom je weer boven water?“

„Morgenmiddag, denk ik. De Harrisons hebben me alleen aangenomen, om vanavond bij hun diner te helpen, en morgenochtend met den afwasch. Ik blijf er dus een nacht slapen. Ze weten natuurlijk niet, wie ik ben.“

„Nu," zei Daisy, op den drempel staande, „als je 't overleeft — wat me onmogelijk lijkt — denk dan om mijn fuif morgenavond. Tot ziens, kind, en zooveel succes, als je verdient.“

In de schemering van dien avond kon men mejuffrouw Mary Vance zien, die de stoep van een statig en weelderig huis in een statige en weelderige straat beklom. Zij werd zich bewust van eenige lichte verschijnselen van zenuwachtigheid, maar nu zij eenmaal de hand aan den ploeg had geslagen, was zij niet van zins, die terug te trekken, eer de heele voor getrokken was. Zij drukte tegen den belknop en werd binnengelaten door een butler met een goedaardig voorkomen. Enkele minuten later stond zij, in gezelschap van twee gehuurde kellners en twee gehuurde binnenmeisjes, den ietwat waterigen blik van haar patroon te trotseeren.

De heer George Harrison had zijn fortuin gedurende den oorlog en met schoenen gemaakt. Deschoenen waren ongelooftelijk slecht, maar het geld, dat in groote hoeveelheden binnenkwam, was volmaakt goed. Onder leiding van zijn vrouw, een groot en eerzuchtig mensch, had de heer Harrison dus het stof van de pakhuizenbuurt van zijn voeten geschud, en was hij neergestreken in een groot oud huis in de parkbuurt. Het was een heerlijk huis en het paste den Harrisons even goed als een statierok een landlooper, maar dit scheen niemand op te merken, wegens hun kwalijk verkregen rijkdom. Aan de zeer rijken wordt veel, zoo niet alles, gegeven.

Om zijn aankomst in de betere kringen te vieren had meneer Harrison, aangevuurd door zijn vrouw, besloten om een diner te geven, en hij had een groot aantal uitnodigingen rondgezonden. Om zich te verzekeren, dat het feest glad zou verlopen, had hij zich verzekerd van wat hij „noodhullepies" noemde, en in deze hoedanigheid gelukte het Mary, met behulp van een welwillend plaatsings-bureau, onder het personeel te worden opgenomen.

Zoo zien wij dan, eenigen tijd voor het begin der feestelijkheden, de „noodhullepies" verlegen op

een rij staan in de hall, om hun laatste instructies van den heer des huizes te ontvangen. Meneer Harrison zou meneer Harrison niet geweest zijn, als hij deze plechtigheid had nagelaten, of de voltrekking aan een ondergeschikte had overgelaten.

„...En onthou vooral goed," besloot meneer Harrison op waarschuwendem toon, „geen kunsten. As jullie je fatsoen houden, zal ik jullie ook fatsoenlijk behandelen. Beter kan ik niet zeggen. Maar één ding wil ik hier in huis niet hebben, en dat zijn kunsten. Schieten jullie nou maar op.“

En zij schoten op.

Tot haar groote opluchting werd Mary, met haar mede-huurlingen, door het vaste personeel in een geest van min of meer vriendelijke verdraagzaamheid ontvangen. De butler, een aartsvaderlijke meneer, die slechts door den nood der tijden gedwongen was om dienst te nemen bij menschen als de Harrisons, verwaardigde zich zelfs, haar persoonlijk op de hoogte te stellen van haar plichten. Het is niet onmogelijk, dat hij hiertoe bewogen werd door het feit, dat Mary verreweg de knapste was van de zes huurlingen.

Van het diner zelf hoeven wij ons niets aan te trekken. Het zij genoeg te vermelden, dat het gezelschap, geheel bestaande uit personen, die de onderteekening van den wapenstilstand diep betreunden, zich met moed en beleid door een uitgestrekte lijst overbodige schotels heen at, en met groote geleidelijkheid uit een toestand van luidruchtige spraakzaamheid overging tot een toestand bijna van bedwelming. Mary, die trouwe diensten bewezen had met verschillende aanvullende schotels, verbaasde zich, dat menschen zooveel konden eten, en het overleefden, om nog meer te eten. Zij voelde zich kolossaal opgelucht, toen er eindelijk een einde was gekomen aan de zwelgpertij.

„Je hebt 't heel netjes gedaan," verklaarde de butler minzaam, toen zij allen in de keuken vergaderd waren. „Werkelijk heel netjes.“

„Dank u zeer," antwoordde Mary, met dat prettige warme gevoel van binnen, dat ontstaat door het bewustzijn, een goed werk goed gedaan te hebben.

Toen zij eenigen tijd later haar werk voor dien avond volbracht had, ging zij de trap op, naar de haar toegewezen kamer. Het was een klein vertrekje, niet veel meer dan een uit zijn kracht gegroeide kast, die halverwege de trap op het portaal uitkwam. Zij sloot de deur en liet zich dankbaar op een stoel neervallen. Zij voelde zich erg moe, maar had geen zin, om te gaan slapen, nu zij nog zooveel kostbare indrukken moest vastleggen. Zij haalde een bloc-note te voorschijn en bleef eenigen tijd zitten peinzen.

Tot zoover was alles goed gegaan, en volgens programma verlopen, en zij glimlachte even, toen zij dacht aan de twijfelzieke Daisy. Toch zou het haar volstrekt niet spijten, als zij dit huis verlaten kon, want zij hield niet van die Harrisons. Zij begon te schrijven...

Het moet minstens een uur later geweest zijn, toen zij zich het eerst bewust werd van gerucht. Dit kwam klaarblijkelijk uit de kamer onder de hare, en het klonk tot haar door als een zwak maar duidelijk gekras. Zij hief het hoofd op en luisterde; even later hoorde zij het geluid weer.

Mary ging achterover in haar stoel zitten en dacht snel na. Het was zoo laat, dat zij onmogelijk denken kon aan een lid van het gezin, nog wakend om een wettige bezigheid te verrichten. Zij voelde een zekeren prikkel van opwinding in zich. Vrees kende zij niet, en het besluit, om een onderzoek te gaan instellen, drong zich aan haar op.

Zij stond op, sloop naar de deur, deed die voorzichtig open en luisterde weer. Het geluid werd niet herhaald, maar onder aan de trap was een streep

licht zichtbaar, dat onder de deur van de bibliotheek door kwam.

Een korte pooze bleef zij staan nadenken; toen daalde zij behoedzaam en zacht de trap af naar de hall. Zij kwam aan de bibliotheekdeur en zag, dat die op een kiertje stond. Voorzichtig bracht zij haar oogen voor den kier, voortdurend haar adem inhoudend.

Zij zag de figuur van een man, met zijn rug naar haar toe — een lange man, blijkbaar jong, die een lichte overjas aan had en een pet diep over zijn oogen getrokken. Zij bemerkte, dat hij een groot schilderij van den muur had gehaald en er zich overheen boog, snel werkend met 't een of andere instrumentje, waarschijnlijk met het doel, het kunstwerk onbeschadigd uit zijn lijst te halen.

Mary trok zich een eindje van de deur terug en bezon zich snel. Haar eerste aandrift was, het slapende gezin wakker te maken — maar tegelijk kwam de neiging tot avontuur in haar boven, en die verzette zich tegen een besluit, dat een einde kon maken aan een ervaring, die zeer interessant kon zijn; een ervaring bovendien, die een massa kostbare stof tot schrijven kon opleveren, als zij er handig partij van wist te trekken. Laten wij nog even opmerken, dat zij volstrekt niet bang was voor den inbreker; zij was nog nooit bang geweest voor een man, en wou daar nu niet mee beginnen.

En terwijl zij zoo de verschillende mogelijkheden stond te overwegen, schoot haar plotseling een idee in den geest, dat haar even deed duizelen door zijn groote stoutmoedigheid. Met groote oogen stond zij in het donker van de hall te staren. Zou het kunnen? Wel, waarom niet? Zij had het kleed van haar dienstbaarheid nog aan, en als haar zenuwen haar niet begaven — ja, het kon en het zou gebeuren. Met vaste hand streek zij haar schort glad, zij duwde de deur open en ging het vertrek binnen.

„Hallo!" zei ze.

De uitwerking van die eenvoudige toespraak op den inbreker liet niets te wenschen over. Hij schrok hevig, liet een halffluiden kreet hooren, en wendde zich snel om, teneinde haar aan te zien. Mary merkte op, dat hij iets over de dertig moest zijn, en dat hij een stevige kin bezat, sterke handen, en een stevigen lichaamsbouw. Tegen beter weten in moest zij erkennen, dat zijn voorkomen haar beviel.

„Groote hemel!" zei hij. „Ik dacht, dat iedereen wel zou slapen om dezen tijd!"

„Ik begrijp best," antwoordde Mary scherp, „dat u niet hier gekomen bent in de hoop, iedereen wakker te vinden. Wat doet u?"

De inbreker grinnikte even en knikte naar het schilderij. „Ik kwam iets halen, dat ik nodig heb." Mary zamelde al haar moed bij elkaar, keek hem eenige oogenblikken zwijgend aan, deed een stap naar hem toe en liet haar stem dalen.

„Ik vind 't geen manier, iemand na te komen en hem den buit voor zijn handen weg te halen," zei ze veelbeteekenend. Weer schrok de inbreker, en zijn gezicht nam een uitdrukking van ongelooftige verbazing aan.

„Ik begrijp u niet. Wat..."

„U bent niet de eenige, die 's nachts op een voordeeltje uitgaat. Waarom heb je juist dit huis gekozen om te werken?"

De mond van den inbreker viel half open; puur ongelooft stond nu breeduit in zijn trekken geschreven.

„U wilt toch niet zeggen, dat u een..."

„Hou je stil!" zei Mary scherp. „Je hoeft niet zoo te schreeuwen en 't heele huis wakker te maken! Een ander moet toch zeker evengoed zijn brood zien te verdienen als jij?"

Mejuffrouw Vance genoot nu echt. Het was een stout idee geweest, den inbreker wijs te maken, dat zij hetzelfde vak beoefende als hij, maar die poging werd blijkbaar met succes bekroond. Zij was van

plan, hem zooveel mogelijk bijzonderheden af te vragen omtrent de gewoonten, de levenswijze en de werk-methodes van de leden der onderwereld, waartoe hij behoorde. De schrijfster in haar voerde nu volslagen heerschappij. Totaal weg was de gedachte aan plicht tegenover de maatschappij en tegenover haar patroon; zij wist nog maar één ding: dat zij voor een zeldzame gelegenheid stond, om een onschatbare kennis te verwerven. Later kon zij, als het noodig was, werk maken van zijn beschaming en bestraffing; eerst moest zij haar zeldzame kans uitbuiten. Zij werd zich bewust, dat haar aanstaande slachtoffer haar stond aan te kijken met ronde oogen van verwondering.

„Dat is niet mogelijk,” zei hij.

„Alles is mogelijk,” zei Mary kalm. Zij trad vooruit en ging op de sofa zitten. „Je had 't allang moeten merken. Wie werkt er met je?”

Een korten tijd bleef de inbreker zwijgen en haar peinzend bekijken. Eindelijk haalde hij de schouders op en lachte.

„Niemand. Ik werk alleen. Da's veel veiliger.”

„Waarom ben je hier gekomen?”

„Nou, 't is nogal een goeie buurt. 't Is een klein kunstje in zulke groote huizen. Zoals je zelf zei zoeven, een mensch moet leven. Maar ik kan even goed vragen: waarom ben jij hier gekomen?”

„Die lui hier rollen in 't geld,” zei Mary, volkomen naar waarheid. „En O.W.'ers ook. Zoo'n kans kun je niet laten glippen.”

„Nee,” zei de inbreker peinzend. „Dat spreekt. Zeg, hoe lang ben je al bij 't vak?”

„Nog niet zoo lang.”

„Hoe ben je er toe gekomen?”

„Dat mag ik wel aan jou vragen,” zei Mary.

„Voor een man is 't iets anders. 't Is geen leven voor een vrouw.”

„O nee?” antwoordde Mary. „Julie mannen vinden zeker, dat we jullie 't brood uit den mond stooten. Ik vind dat jullie best wat kunnen missen. Vertel me eens — doe jij 't al lang?”

„Lang kan ik niet zeggen,” zei de inbreker.

„Ik heb pas kort geleden begrepen, dat er wat te bereiken was met dit werk. Ik had altijd gedacht, dat de markt al overvoerd was. En nu zal ik dat maar weer gaan denken.” Hij stond haar vriendelijk aan te grijnzen, en Mary voelde een prikje van zelfverwijt. Was 't eigenlijk wel sportief, hem zoo te bedriegen, al was hij dan een misdadiger? Terwijl zij zijn aanstekelijken lach beantwoordde, begon zij haar gedrag te zien als een lagen streek.

„Je bent geen gewone inbreker,” zei ze opeens.

„Als dat als compliment bedoeld is,” antwoordde hij, „dank ik je. Anders kan ik alleen maar hopen, dat ik door de practijk vooruit kom.”

„Je hebt zeker gestudeerd?” vroeg zij ernstig.

„Precies,” zei de inbreker.

„Waarom leef je niet eerlijk?”

„Waarom zou ik 't wèl doen? Daar moet een mensch een prikkel voor hebben.”

„Heb je er dan geen?”

„Nee,” zei de inbreker. „Nu nog niet tenminste. Misschien over een paar minuten wel.”

„Hoe bedoel je dat?” zei Mary.

„Als jij er mee uitscheidt,” zei de inbreker, „doe ik 't ook. Beter kan ik toch niet zeggen, wel? Ik vind 't een lam idee, dat 't met jou misloopt. Zullen we 't afspreken?”

Mary zei niets. Zij kon niet vinden, dat het gesprek volgens de vastgestelde lijnen verliep. Eerst had zij de leiding gehad, maar nu scheen die over te zijn gegaan in de handen van haar slachtoffer. Zij was tot nu toe niets te weten gekomen, dat de moeite waard was, en de kans, iets van belang uit hem te krijgen, scheen haar hoe langer hoe geringer te worden. Klaarblijkelijk bezat deze innemende misdadiger een zeer krachtige persoonlijkheid, en hij was niet voornemens, meer uit te laten dan hij raadzaam vond. Zijn plotselinge voorstel, om een beter leven te beginnen, opende een nieuwen weg voor haar gedachten. Als dat aanbod gemeend was, deed zij dan niet veel nobeler en waardiger, als zij afzag van haar plan om kennis van het kwade op te doen, en haar krachten inspande tot den zedelijken plicht, de voeten van dit zwarte schaap weer op den rechten en smallen weg te geleiden? Zij voelde bij die gedachte een zekere tinteling van braafheid door zich heen gaan.

„Nu,” zei het onderwerp van haar overwegingen, „hoe denk je er over?”

„Wat wou je eigenlijk?” vroeg Mary.

„Ik zal van de misdaad afzien en mij weer gaan wijden aan eerlijken, hoewel slecht beloonden arbeid,” verklaarde de inbreker zelvend. „Jij hebt hier een nette betrekking. Wees daar tevreden mee. Als je 't er mee eens bent, laten we dan allebei onze handen opsteken en een plechtige belofte afleggen.”

Er volgde een korte pauze.

„Goed,” zei Mary. „Maar dan zal ik de formule opmaken.” Zij was niet van plan, zich door een plechtige belofte te binden, om zich onherroepelijk aan huiselijken arbeid bij de Harrison's te wijden.

„Ga je gang,” zei de inbreker.

Mary hief haar hand op.

„Ik beloof, dat ik het leven van misdaad vaarwel zeg, en mij voortaan zal beijveren, eerlijk mijn brood te verdienen volgens de regels van wet en betamelijkheid. Is dat goed?”

„Prachtig,” zei de inbreker. „Je schijnt er taent voor te hebben.” Hij legde op zijn beurt met grooten ernst de belofte af. „En nu moet ik weg. Ik ben erg blij, dat ik kennis met je heb gemaakt. Onthoud maar goed, dat 't beter is, een eerlijk dienstmeisje te zijn, dan een oneerlijke barones. Geef me er de hand op.”

Hij stak zijn hand uit, en Mary vatte die ernstig. Het was een zeer weldoende gedachte, dat zij met eigen hand dezen brandenden bussel uit het vuur had kunnen trekken; zij voelde, dat zij haar plaats in het heelal eer had aangedaan.

„Dan moest ik het schilderij maar weer ophangen,” zei de bussel opgewekt. Hij hing het kunstwerk weer aan den muur en wendde zich naar het raam. „Je doet 't wel even achter me dicht, hè? Hartelijk dank. En wel te rusten. Ik hoop, dat we elkaar gauw weer eens ontmoeten.”

Hij wipte zich op de vensterbank, zwaaide er een lang been overheen, en was in een oogwenk verdwenen. Mary wischte alle sporen van zijn bezoek uit, en zag hem nog heel even, terwijl hij met stevig pas door den tuin liep, om vervolgens in de duisternis te verdwijnen. Diep in gedachten trok zij de gordijnen open, draaide het licht uit en klom de trap op naar haar kamer...

Het aangename gevoel, wèl gedaan te hebben, was nog in haar, toen zij later in den ochtend beneden kwam om te ontbijten. Om het precies uit te drukken: het bleef haar bij tot klokslag negen uur, toen meneer Harrison, in een roode kamerjas en een grooten schrik, als een granaat de eetkamer van het personeel binnenkwam.

„Binns!” riep meneer Harrison hijgend. „Binns!”

„Meneer?” antwoordde de butler met waardigheid.

„Binns, ik ben bestolen! Er bennen inbrekers hier geweest! Laat niemand 't huis uit gaan, voor de politie er is!”

„Uitstekend, meneer,” zei Binns, de onverstoorbare.

Meneer Harrison keerde zich om en vertrok als een wrekende engel — men zou het woord engel tenminste kunnen gebruiken, als hij niet zoo'n breed spoor van vloeken achter zich had gelaten.

Het s'echte nieuws had op Mary de uitwerking van een hevigen slag met een stomp voorwerp. Zij kreeg een eigenaardig wee gevoel, en besefte, dat zij niet zou kunnen rusten, voor zij de waarheid wist. Te dien einde besloot zij, haar overredingskracht aan te wenden op den gevoeligen Binns, en hem aan te sporen, onverwijld op jacht te gaan naar nieuws; hetgeen hij ook deed, waarna hij verslag kwam uitbrengen.

Dit verslag was bedroevend eenvoudig. Het bleek dat meneer Harrison zich door eenig gedeelte van zijn ochtendpost gedrongen had gevoeld, om zich toegang te verschaffen tot zijn safe, die in een hoek van de bibliotheek was ondergebracht, en daarbij ontdekt had, dat die heel handig geopend was en van een belangrijk deel van den inhoud beroofd. Ook werd er een hoeveelheid draagbaar zilverwerk uit de kamers op de benedenverdieping vermist.

Aldus sprak Binns tot een zeer verslagen gehoor. Toen het droeve verhaal ten einde was, begon er in Mary een felle woede te ontbranden en op te klimmen tot een vlam.

Dus die leugenachtige huichelaar met zijn gladde

gezicht had haar sluw om den tuin geleid! Idioot dat zij was, om niet te begrijpen, dat hij zijn boosaardig werk al volbracht kon hebben, toen zij hem overviel; zij had 't als vanzelfsprekend beschouwd, dat zij hem in het begin van zijn operaties gestoord had. Maar... terwijl hij bij haar op bekeering aandrong, en ontroerend over een beter leven sprak en haar een noodeloze belofte afdwong, stond hij in zijn vuistje te lachen, omdat hij wist, dat hij zijn zakken vol had met buit. Geen wonder, dat hij zich zoo vlot wou beteren, dat hij zoo gauw weg wou!

„Bah!” zei Mary, tenminste, zij sprak het moeilijke woord zoo goed uit, als zij kon. Een korte pooze speelde zij met de beking, den lafaard aan meneer Harrison te verraden, maar een oogenblik gezond nadenken wees haar op de gevaren van zulk een stap. Deed zij zoiets, dan moest zij noodzakelijk ernstige verdenking op zichzelf laden; het zou geen gemakkelijke taak zijn om uit te leggen, waarom zij na haar ontdekking het heele huis niet wakker had geschreeuwd. Mary's fiere geest kromp bij de gedachte, dat zij zou moeten trachten zich te rechtvaardigen tegenover menschen als de Harrison's. Nee, zij kon niets doen dan hopen op een tweede ontmoeting met den verraderlijken indringer — dan kon zij een stukje van haar meening over zijn gedrag ten beste geven.

In den middag, toen de politie er geweest was, gehoord had en verhoord, en een aantal conclusies getrokken, en het huishoudelijk personeel van alle verdenking ontslagen, vertrok Mary in de grootste orde uit het huis der Harrison's en begaf zij zich naar haar kamers, waar zij de volgende paar uren besteedde met zichzelf uit te schelden voor onnoozele gekkin.

Het verloop van tijd bracht geen zalf voor haar gekwetste gevoel van eigenwaarde, en toen zij zich kleeedde voor Daisy's fuif, trok zij een gezicht als een ter dood veroordeelde, die op den ochtend van zijn terechtstelling zijn kiel aantrekt.

Het huis van juffrouw Hoover was vrij dichtbij, en toen het tijd was daalde Mary, volend, dat wat frissche lucht haar goed zou doen, af naar de straat en wandelde zij vlug in die richting.

Ongeveer den halven afstand had zij afgelegd, toen haar vurige wensch van dien middag opeens vervuld werd. Terwijl zij een hoek om ging, zag zij eenige meters voor zich uit een mannengestalte; toen haar oog op hem viel, bleef hij onder een lantern staan, om een sigaret aan te steken. Er was iets in zijn uiterlijk, dat een snaar in Mary's herinnering aansloeg; terwijl zij dichterbij kwam, keek zij ongemerkt naar hem. En toen gaf zij een hoorbaren kreet van groote verbazing.

Het was de inbreker.

Snel keek hij op en zijn gelaatsuitdrukking veranderde in eene, die met de hare overeenkwam.

„Groote hemel!” zei hij.

Met inspanning bewaarde Mary haar kalmte; zij keek hem met een ijzigen blik aan. Hij droeg nu een donkere overjas en een hoogen hoed en scheen er zich volkomen in thuis te gevoelen, maar zij veronderstelde, dat die kleeding slechts een vermomming was, die hem dienen moest bij de uitoefening van zijn schandelijk beroep.

„Ik ben blij, dat ik u tegenkom,” begon zij koel. „Ik wou...”

„Hoor eens,” viel hij haar in de rede, „begrijpen kan ik 't nu nog niet, maar je hebt een aardigen gemeenen streek uitgehaald. Ik dacht, dat je beloofd had, eerlijk te blijven.”

Mary staarde hem dof, totaal verslagen aan.

„Ik heb in 't ochtendblad gezien, dat je een heel aardig sommetje hebt meegenomen,” ging de inbreker voort, zich opwindend terwijl hij sprak. „Heel knap van je, om die safe open te krijgen. En niet minder knap om hen in den waan te brengen, dat 't door menschen van buiten gedaan was. Dit hoort zeker ook bij je werk.” Hij wees met een verachtelijk gebaar op haar avondkleeren. „Enfin, ik weet niet, wie je bent en wat je nu weer in je schild voert, maar ik feliciteer je met de manier, waarop je mij beet hebt genomen. Goeden avond.” Hij nam zijn hoed af, maakte een spottende buiging, wendde zich snel af en liep weg.

Mary bleef hem eenigen tijd staan nastaren met het wezenloze gelaat van iemand, die onder hypnotischen invloed staat. Zij wist niet meer, hoe zij 't had; haar hersenen weigerden te werken.

Als in een droom keerde zij zich om en langzaam vervolgde zij haar weg.

Toen zij haar bestemming bereikt had, deed Daisy zelf open.

„Hallo, kind!” zei ze. „Ik ben blij, dat ik je weer levend voor me zie. Toen ik gelezen had over die inbrekers, dacht ik al, dat ik ieder oogenblik bij je lijk zou worden geroepen. Kom binnen en vertel me alles.” Snel pratend leidde zij Mary naar de deur van het salon en liet haar binnen. „Wat ik zeggen wou, ik heb een verrassing voor je. Mag ik je voorstellen? Meneer Archibald Curry. Archy, dit is Mary Vance. Ze dorst naar je bloed. Ik heb je niet verteld, dat Archy een vriend van me was, Mary, omdat ik je eens flink wou laten schrikken. Vooruit, sla er op los! Hallo! Alweer de bel!”

Maar Mary sloeg geen acht op de scherts van haar vriendin. Ongeloovig stond zij te staren naar den man, die daar stond, onberispelijk gekleed en volkomen op zijn gemak, den man, van wien zij vijf minuten tevoren gescheiden was. Toen hij haar zag, gingen zijn mond en zijn oogen eenstemmig open; hij deed een vluggen stap vooruit en bleef toen staan, haar aanstarend. Er volgde een gespannen stilte. Mary was de eerste, die zichzelf meester werd.

„Vóór ik heelemáál gek word,” zei ze, „wilt u me misschien wel vertellen, wat u gisteravond in 't huis van de Harrisons kwam doen?”

„Maar hoe kwam u...” begon de gewezen misdadiger.

„Wilt u mij alstublieft antwoord geven?”

Hijaarzelde, haalde zijnschouders open glimlachte.

„Kijkt u eens, 't is vroeger mijn huis geweest. Ik heb 't hem verkocht. Mijn broer en ik hebben er altijd in gewoond.”

„O,” zei Mary. „Maar waarom...”

„Toen zij er juist in waren getrokken, kreeg ik een brief van mijn broer, die op huwelijksreis in Italië is. Hij is nogal een romantische knaap, en hij schijnt een pakje minnebrieven achter dat schilderij in de bibliotheek verstoep te hebben. Als u kennis met hem maakte — maakt wil ik zeggen — zult u zien, dat dat echt iets voor hem is; een beste ziel, maar zonderling. Hij was er vreeselijk over in de war, en vroeg, of ik ze even wou gaan halen. Dat was nogal een lastig geval, omdat de Harrisons het huis met den heelen inhoud gekocht hadden, en 't is nu niet precies 't soort menschen, wien je zulke dingen makkelijk kunt uitleggen. Ze hadden waarschijnlijk allerlei bezwaren gemaakt.”

„Zeer waarschijnlijk,” gaf Mary toe.

„Dus toen vond ik het den eenvoudigsten weg om er naar binnen te kruipen en te pakken, wat ik hebben moest, zonder er iemand iets over te zeggen. Ik wist, dat dat heel makkelijk ging. Ik haalde ze gewoon, als zij naar bed waren. En toen u kwam, dacht ik, dat het mij als journalist

heel goed te pas zou komen, als ik van u een paar bijzonderheden over misdadigers te weten kon komen. Maar later leek 't me toch een beter plan, mijn best te doen om u te bekeeren. Dus toen heb ik dat gedaan. Dat is alles. Nu is 't uw beurt.”

„Groote hemel!” zei Mary. „Hoe is 't mogelijk! Ik had precies dezelfde ideeën.” En zij verklaarde zich nader.

„Ik moet zeggen,” sprak Archibald Curry, „dat 't verbazend sportief van u was. De echte inbrekers moeten al weg zijn geweest, toen ik kwam. 't Verbaasde me al zoo, dat er een raam open stond.” Hij zweeg en scheen te worstelen tegen een zekere verlegenheid. „Wat ik zeggen wou, 't spijt me vreeselijk, dat ik dat boek van u in de pan heb gehakt. 't Was niet...”

„Mary, schat,” kwam de stem van hun gastvrouw er tusschen, toen zij de kamer weer binnenkwam met een paar nieuwe gasten, „zal ik je een nieuwtje vertellen? Ze hebben die inbrekers van jullie al. Hier, Willy heeft een late editie. Vanmiddag zijn ze gepakt. Vlug werk, hè? Archie, wat sta jij beteuterd te kijken? Heb je hem die critiek nog niet vergeven, Mary?”

Mary keek naar den ex-inbreker, en zag zijn blik met gespannen verwachting op haar gevestigd. Tot haar verwondering voelde zij, dat zij begon te blozen, en zij keek snel een anderen kant op.

„O jawel,” zei ze.

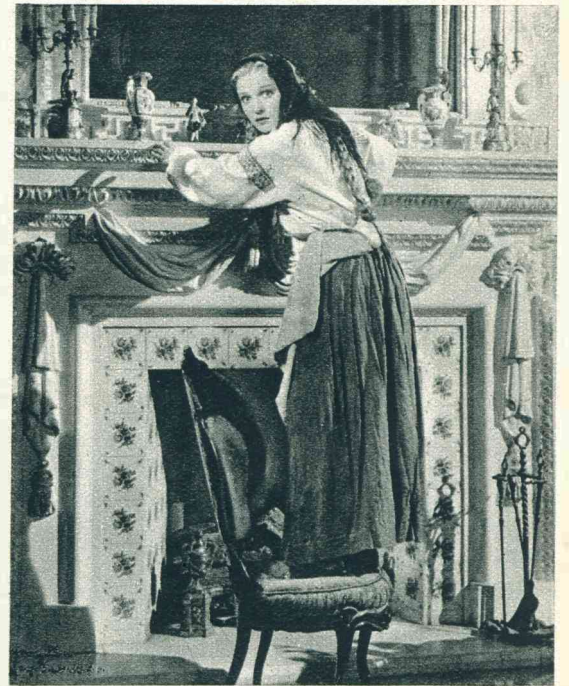
Niet lang daarna bewees zij het.

De haven van Bremen.

OPSTANDING

De gelijknamige roman van den beken- den Russischen auteur Leo Tolstoj wordt gerekend tot zijn beste werken. Eenige jaren geleden heeft men gepoogd er een tooneelstuk van te maken, doch het resultaat was maar matig. Thans heeft de United Artists het boek verfilmd met de Russische actrice Anna Sten in de hoofdrol van Katusha Maslova, een en ander onder regie van Rouben Mamoulian. De film is groot van opzet, met zeer pakkende en sterk dramatische tafereelen. De geschiedenis is, naar men weet, gebaseerd op de liefde tusschen een boerenmeisje en een prins. Als hij uit haar leven verdwijnt, komt zij in groote moeilijkheden en is later zelfs gedwongen haar geboortedorp te verlaten. Zij trekt dan naar Moskou, waar zij in een moordproces gewikkeld wordt en naar Siberië wordt verbannen. Eerst nu ziet de prins Dimitri haar weer, en hoort van de ellende die hij haar veroorzaakt heeft. Hij wil alles weer goed

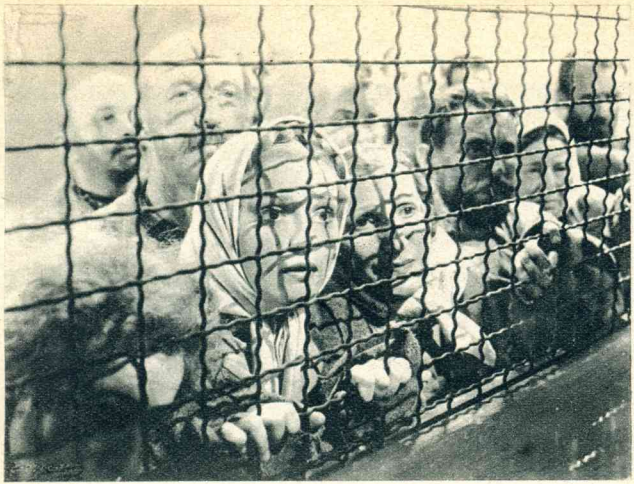

Op heeterdaad betrapt.

Het gerechtshof, dat het vonnis over Katusha velde.

Katusha als het lieve boerinnetje.

De verbannen.

maken, doch zij kan niet meer in hem gelooven. Dan verbreekt hij zijn verloving met de dochter van den rechter, verdeelt al zijn bezittingen en volgt haar in haar verbanning. Eerst nu is zij van zijn oprechte bedoelingen volkomen overtuigd, en gelooft met hem aan 'n opstanding van haar leven. Deze film, die tot de nieuwe productie van Loet C. Barnstijn behoort, wordt waarschijnlijk reeds in 't begin van dit jaar uitgebracht.

Elkander troostend wachten de vrouwen het oogenblik af, waarop haar afdeeling de verre reis naar Siberië moet ondernemen.

Liefdevol wordt de koe gemolken met assistentie van prins Dimitri Neklyudov (Frederic March).

Anna Sten als Katusha Maslova, nadat het ongeluk haar achterhaald heeft.

Prins en boerenkind.

Ondergedompeld in het geurige koren, tevergeefs wachtend op hem.

VENETIAANSCHÉ

Een gondoliere op de maanbeschenen lag

MAANSCHEN NACHT

En gondoliere op de maanbeschenen lagune.

Zijne Hoogheid Incognito

DOOR PAUL MAZUEKI

Tot de vele herinneringen van meester Doberitz aan zijn functie als machinist van den Oost-Express behoort ook zijn zonderling avontuur met Zijne Hoogheid. Hij stond op een avond in Provlak gereed om den trein door te brengen naar Mauretanië, toen hij plotseling een groot aantal politie-agenten de coupé's zag bestormen. Hij werd nieuwsgierig naar wat er aan de hand was en stuurde den stoker erop uit, om eens poolshoogte te nemen.

„Ze zoeken een gek, die vanmorgen ontvlucht is,” kwam Hulm spoedig terug. „Hij lijdt aan hoogmoedswaanzin, zeggen ze, maar hij schijnt toch niet zoo gek, of hij heeft kans gezien, onder den een of anderen grafelijken naam, half Provlak op te lichten. Ze dachten dat hij in den trein was, maar ik zie de politie al afdruipeu.”

Doberitz mopperde over die onvoorziene vertraging, maar eerder dan hij verwacht had was het onderzoek afgelopen en kon hij vertrekken. Met een groot aan den chef reed hij den trein het station uit en de Mauretanië-grens tegemoet, die tachtig kilometer van Provlak verwijderd lag.

De Oost-Express had ongeveer de helft van dien afstand afgelegd, toen er plotseling een paar groote stukken steenkool van den tender naar beneden kwamen rollen. Doberitz en Hulm keken verbaasd op en tot hun enorme verrassing sprong er eensklaps een keurig gekleede jongeman tusschen hen in. Hij nam met een zwierig gebaar zijn hoed af, reinigde zijn kleeren van 't kolengruis en wendde zich eindelijk met 'n beminnelijk glimlachje tot Doberitz.

„Hallo, meester, hoe heb ik 'm dat geleverd?” vroeg hij opgewekt en met een air, alsof hij een kolossale grap verkocht. „Mag ik me even voor-

stellen: ik ben prins Paul van Mauretanië. Vertel het alsjeblief aan niemand over, want dan kan me dit snoepreijse wel eens minder goed bekomen, dan ik hoop en verwacht. Ik reis incognito, begrijpt u?”

Bij de laatste woorden wierp hij Doberitz en Hulm een knipoogje toe en wreef zich genoeglijk de handen. Doberitz begreep natuurlijk direct wien hij voor zich had: de pseudo-prins Paul kon niemand anders zijn dan de halve gek, die zooveel inwoners van Provlak had opgelicht. In verband met de veiligheid van den trein leek het hem geraten, den schijn aan te nemen, dat hij het jongmensch ernstig nam en dus maakte hij een diepe buiging.

„Aangenaam, Hoogheid,” zei hij vroolijk. „Ik ben Mijne Majesteit Doberitz en dat is Zijne Hoogheid Hulm. Een aardige jongen, Hoogheid. Als u tenminste nog eens 'n ordetje te missen hebt, beveel ik hem warm bij u aan. Wat ik vragen wilde: Uwe Hoogheid wenscht zeker mee te reizen naar de hoofdstad?”

„Neen, in 't geheel niet!” viel Zijne Hoogheid verschrikt uit. „Het heele hof is er op het oogenblik en de kleinste jongen kent me daar. Als pa en ma iets van dit slippertje te weten zouden komen, zou er wat voor me opzitten. Spreek er dus alsjeblief met niemand over. Ik moet in Slacks zijn, het eerste stadje over de grens. Ik weet wel dat de trein er niet stopt, maar u zult een verliefd hart het genoegen wel willen doen een beetje langzamer te rijden, als we daar ergens in de buurt zijn, nietwaar?”

„Natuurlijk, Hoogheid,” verzekerde Doberitz onmiddellijk, met een buiging de bankbiljetten

aannemend, die Zijne Hoogheid hem aanbood. Heimelijk amuseerde hij zich kostelijk met den bluf van het jongmensch. Een echte prins, die zich heimelijk schuldig maakte aan een verboden uitstapje, zou zich beslist niet anders gedragen hebben en daarom verwonderde het Doberitz in het geheel niet, dat half Provlak het slachtoffer geworden was van zijn optreden. Intusschen had hij reeds het plan gevormd aan de grens te stoppen en den ongewenschten passagier daar aan de politie over te leveren. Hij gaf Hulm — die zich veiligheidshalve reeds met een zwaren Engelschen sleutel gewapend had — een knipoogje om hem te beduiden, dat hij gerust kon zijn omtrent den afloop van dit zonderling avontuur en zette vervolgens zijn gesprek met den „incognito” reizenden oplichter voort.

„Uwe Hoogheid is ver van huis; is u 'm getipeld van het hof?” hernam hij gemeenzaam.

„Getip... welneen, ik studeer immers in Provlak,” verzekerde de prins met een effen gezicht.

„O, neem me niet kwalijk, dat wist ik niet,” grinnikte Doberitz, het gemak bewonderend, waarmee Zijne Hoogheid een uitvlucht wist te hanteeren. „Voor een vorstelijk persoon bezigt u anders een ongewone manier om te reizen. Het moet op de kussens van de eerste klas aangenamer zitten zijn, dan op de steenkolen, dunkt me.”

Het jongmensch had ook hiervoor een aannemelijk schijnende verklaring. „U hebt gelijk, maar ik durfde niet in den trein plaats te nemen,” glimlachte hij. „Marodrina had den heelen dag al argwaan en ik weet zeker, dat hij naar het station is gerend, toen hij me miste. Ha! ik zou nu zijn geel gezicht wel eens willen zien, vriend. Wat zal hij nijdig zijn; geloof je niet?”

„Ik weet het niet, Hoogheid; om u de waarheid te zeggen, ken ik dien meneer niet eens,” gaf Doberitz ten antwoord.

„O neen? Nu, hij is in Provlak anders bekend genoeg.”

„Zeer goed mogelijk; maar Hulm en ik komen van Trinckel aan de grens en daar heb ik nog nooit gehoord van een meneer Drina, begrijpt u?”

„Marodrina, graaf Marodrina,” verbeterde Zijne Hoogheid glimlachend. „Hij is mijn gouverneur, weet je. Pa en ma dwepen met hem, maar ik kan hem niet uitstaan. Hij is waakzamer dan een hond en zit me op mijn hielen als mijn schaduw. Het kostte me vanavond tenminste moeite genoeg, om eruit te breken.”

„Achter de tralies vandaan?” kon Doberitz niet nalaten ironisch te informeren.

„Neen, zoo erg is het nog niet,” grinnikte de prins. „Enfin, het kan me niets schelen. Als hij het me te lastig gaat maken, speel ik maar eens flink op. Misschien krijg ik dan wel een anderen gouverneur.”

„Zeker, daar is alle kans op,” verzekerde Doberitz, aan den gevangenisgouverneur denkend.

Terwijl het jongmensch met den meesten ernst zijn beklag deed over den graaf, gaf Doberitz Hulm een knipoogje, dat het tijd werd en dat hij zich op alle eventualiteiten voorbereid moest houden. Hulm nam behalve den schroefsleutel ook nog een moker in zijn handen en Doberitz keek scherp over den spoorweg uit. In de verte vertoonden zich de seinlichten van de grens. De trein stopte hier nooit, maar Doberitz durfde het niet te wagen, door te rijden. Als die halve gekke oplichter ter hoogte van Slacks geen gelegenheid kreeg van den trein af te springen, kon hij wel eens moeilijkheden veroorzaken en voor een gevecht op de locomotief voelde hij niets. Op een gegeven oogenblik haalde hij den handle over, waarmee de stoom werd afgesloten en remde krachtig. Terstond begon de trein langzamer te rijden.

„Wat is er aan de hand, u stopt hier anders toch niet?” vroeg Zijne Hoogheid blijkbaar ongerust.

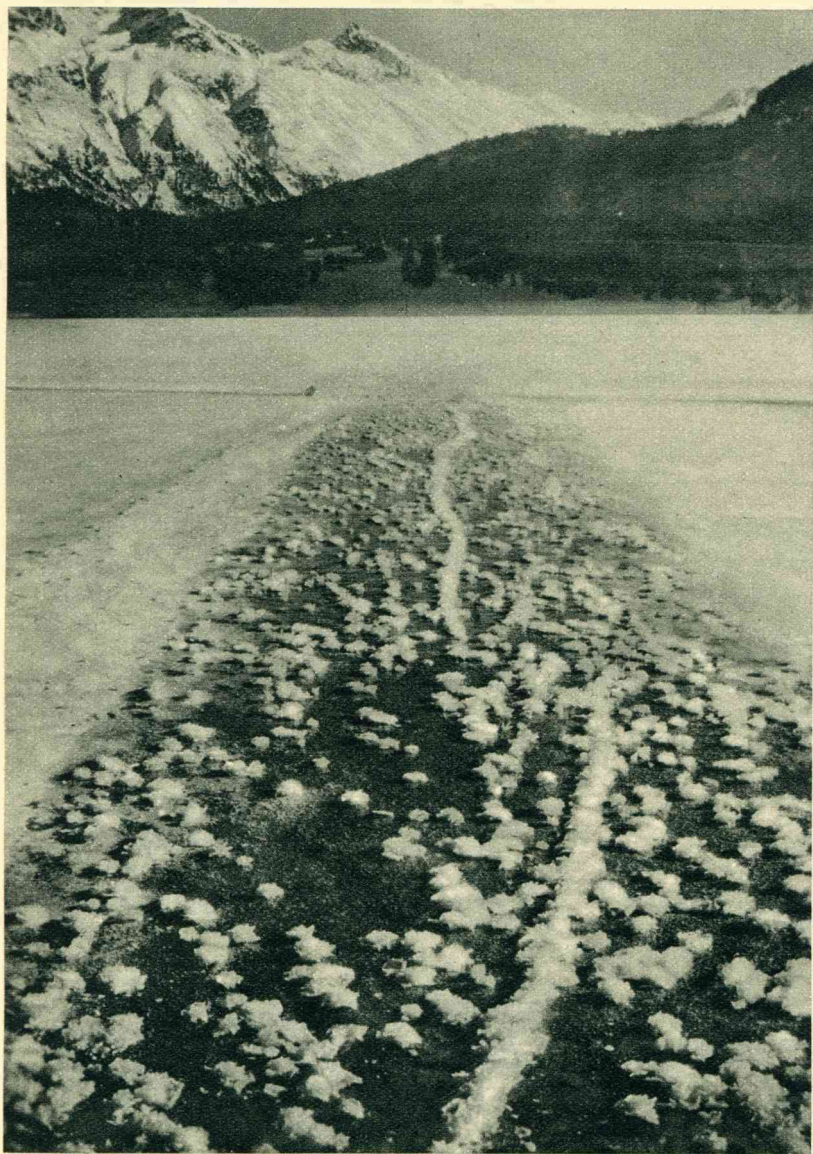
„Onveilig signaal, Hoogheid,” bromde Doberitz. Het gezicht van Zijne Hoogheid betrok. „Dat komt wel slecht uit,” mompelde hij. „Komen ze nog kijken op de locomotief, meester?”

„Geen sprake van, Uwe Hoogheid kan volkomen gerust zijn,” verzekerde Doberitz haastig.

Terwijl hij het zei, gaf hij eerst twee stooten en toen nog eens één stoot op de stoomfluit. Het eerste signaal beteekende, dat hij aan het grensstation stoppen zou en het tweede alarmeerde het treinpersoneel, dat er iets aan de hand was op de locomotief. Knarsend en stootend kwam de trein voor het perron tot stilstand. Doberitz gaf Hulm een wenk op zijn plaats te blijven en sprong zelf van de locomotief. Tegelijk kwamen de conducteurs en het stationspersoneel reeds aanloopen, om te informeren wat er aan de hand was.

„Ziezoo, Uwe Hoogheid is op de plaats van bestemming,” riep Doberitz zijn zonderlingen passagier toe. „Vilt u maar afstappen, uw gevolg wacht u reeds met ongeduld.”

Het jongmensch sprong onmiddellijk van de locomotief af. Hij wierp Doberitz een woedenden

Grillen van den winter: hoe wind en vorst sneeuwoezen strooien over het meer van St. Moritz in het Zwitsersche Engadin.

Grillen van den winter: de bevroren Niagara-waterval lijkt een hangende Japansche glycineen-tuin.

blik toe, liet een half ingehouden verwensching hooren en probeerde weg te rennen. Doberitz greep hem echter nog net bij zijn kraag en toen Zijne Hoogheid een poging deed zich los te rukken, gaf hij hem zonder aarzelen een vuistslag op het linker-oog. Hij kreeg er echter prompt een terug en de slag kwam zoo pijnlijk aan op zijn wang, dat hij zijn prooi losliet en met allebei zijn handen naar zijn gezicht greep. Van dat oogenblik maakte Zijne Hoogheid gebruik om weg te komen. Hij stormde met een gebrul van pijn op twee conducteurs af, die liever verkozen op zij te gaan, liep half verblind een nieuwsgierig toeloopende bureauliste omver en was het volgende oogenblik op het donkere emplacement verdwenen...

„Wel, alle menschen, toch nog ontsnapt!” schreeuwde Doberitz nijdig, zijn pijnlijke wang wrijvend. „Ezels, hadden jullie er niet vlugger bij kunnen zijn?”

Foeterend beklom hij de locomotief, terwijl Hulm de onthutste omstanders haastig op de hoogte bracht, van wat er gebeurd was. De stationschef rende weg om de politie op te bellen, maar daarop wachtte Doberitz niet meer. Met een stroom van verwenschingen aan het adres van Zijne Hoogheid reed hij den trein het station uit en eerst toen hij dertig kilometer verder Slacks passeerde, kwam hij in een beter humeur.

„Het doet me tenminste plezier, dat ik Zijne Hoogheid een klein souvenir heb gegeven,” grinnikte hij. „Met dat blauwe oog kan hij minstens veertien dagen mooi zijn. Wat een bluf, wat een bluf! Ik heb nog nooit iemand met zooveel virtuositeit hooren liegen als deze hoogheid incognito...”

En hoofdschuddend om dat vermetel optreden wijdde meester Doberitz al zijn aandacht weer aan de seinen langs den spoorweg.

Den volgenden avond stond het avontuur van meester Doberitz in alle kranten. De lezers vermaakten zich wat met den pseudo-prins en vergaten hem weer voor belangrijker nieuws. Door een toeval was er dien dag een complot ontdekt, dat tot doel had de Mauretansische monarchie omver te werpen. Een aanslag op prins Paul, dien de terroristen naar Slacks hadden willen lokken, zou het begin vormen van een opstand in de hoofdstad, doch de politie had het complot op het laatste oogenblik voor de uitvoering ontdekt en verijdeld. Nog een ander berichtje in de bladen deed het publiek het avontuur van meester Doberitz spoedig vergeten, namelijk een ongelukje, dat den echten prins Paul overkomen was. De kranten vermeldden, dat hij van zijn paard was gevallen, waardoor hij genoodzaakt was zijn studie voor eenige weken te onderbreken en gedurende dien tijd rust te houden.

Doberitz en Hulm, die de kranten dagelijks spelden, in de hoop te zullen vernemen dat Zijne Hoogheid van het treinavontuur eindelijk gearresteerd was, dachten er zelfs niet aan eenig verband te leggen tusschen die verschillende gebeurtenissen. Een week na het avontuur stond Doberitz echter zijn machine te smeren, toen hij plotseling een bekende stem achter zich hoorde.

„Dat is hij, pa: Zijne Majesteit Doberitz noemde hij zich...”

Doberitz keek verrast om en tegelijk ontstelde hij hevig. Naast een vriendelijk lachenden heer, in wien hij terstond den koning herkende, ontwaarde hij Zijne Hoogheid van de locomotief, martiaal

pronkend met een geweldig verband om zijn hoofd, dat alleen zijn mond en zijn rechterwang vrijliet...

„Schrik niet, meester Doberitz,” lachte de koning. „Je hebt niets te vreezen, hoor, al heb je mijn zoon aardig toegetakeld. Het is zijn eigen schuld, Zijne Hoogheid behoort zich niet incognito op verboden paden te wagen.”

Doberitz vond eindelijk een paar woorden. „Ik ik wist niet... ik dacht, dat Zijne Hoogheid... ik vraag vergeving, sire...” stamelde hij onsaamenhangend.

De koning knikte hem vriendelijk toe. „Verontschuldig je niet, je deed je plicht, meester Doberitz. Gelukkig! wil ik eraan toevoegen. Hoogstwaarschijnlijk heb je het leven van Zijne Hoogheid gered. Hij was onder een voorwendsel naar Slacks gelokt en jammer genoeg wist hij zich aan het toezicht van zijn gouverneur te onttrekken. Door je krachtig optreden heb je de booze bedoelingen van de samenzweerders, die een aanslag op hem hadden beraamd, verijdeld. Toen hij in den laten

avond in Slacks aankwam, had de politie de terroristen juist gearresteerd. Wij zullen aan het geval geen grootere ruchtbaarheid geven, Doberitz, maar onze dankbaarheid zal er niet minder om zijn. Ik dank je ook nog namens Hare Majesteit en wensch je voorts het beste in je leven...”

Voordat Doberitz van zijn verbazing bekomen was, hadden de koning en prins Paul hem krachtig de hand gedrukt en waren zij alweer verdwenen. Terstond daarop verscheen de stationschef.

„Staatszaken, met niemand over spreken,” fluisterde hij met een gewichtig gezicht. „Je bent benoemd tot ridder van de Kroonorde, Doberitz. En namens den koning moet ik je mededeelen, dat jij tienduizend en Hulm vijfduizend kronen belooning zullen krijgen...”

Doberitz bekwam eenigszins, toen hij Hulm alles verteld had. „Dat is het voordeeligste blauwe oog dat ik ooit iemand heb gegeven,” besloot hij glunderend. „We zullen maar eerlijk samen deelen, Hulm, en Zijner Hoogheids incognito in de meest aangename herinnering houden.”

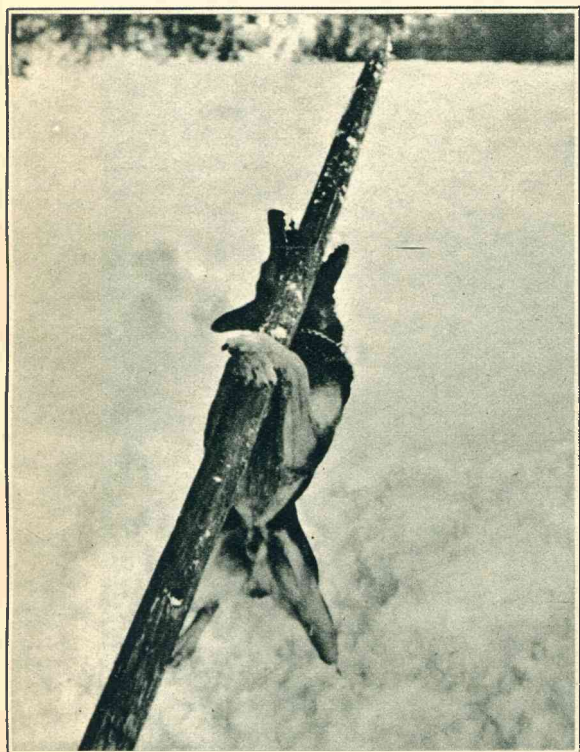

De grenshonden van Mittenwald met hun leiders op speurtocht door de sneeuwvelden en de bosschen van het grensgebied.

Alf krijgt lucht aan een betrapten smokkelaar om zoo de verborgen smokkelwaren te kunnen opsporen.

HONDEN ALS GRENSCOMMIEZEN

Met zware balken houden de grenshonden oefening, om eraan gewend te raken, zware smokkelpakketten, die zij in bosch en veld hebben opgespoord, te apporteren.

De hond aan den grenspaal door een ouden commiezenmantel beschut, beheerscht den geheelen omtrek.

Alf apporteert een gevonden flesch rhum: binnen weinige oogenblikken zal een geheele door smokkelaars verborgen voorraad ontdekt zijn.

Ahnentafel			
für den deutschen Schäferhund			
(Name des Hundes) Alf v. d. Mittenwalder Zollschranke			
Geschlecht: Rüde		Haarart: stockhaarig	
Farbe und Abzeichen: schwarz, gelbe Abzeichen		Blutführung: Diethel	
Besondere Kennzeichen: 25. Juni 1932			
Wurf: Neunzehnhundertzweunddreissig			
Züchter Name: Hans Schmidt			
Wohnort: Mittenwald			
(I) Eltern	(II) Groß-Eltern	(III) Urgroß-Eltern	(IV)
Vater: Sigmund von Frankenfels	Sigmar von Frankenfels	Otto von Bismarckheim	78741 PH
Bodo von der Kunstwarte	162889	Berna von Sallmannsberg	90234 SCH
SZ Nr. 370903	6761	Harry von Labertal	10038 SCH
Zuerstbesitz: G. Müller	von der Seelburg	Trante	mit dem Lieblinggarten 10230 PPH
Mutter: Frelia	Mox von Blasienberg	Arnoux Fontaine Field	20602 PH
	255228 ZFR	Stolze von Plasienberg	

De stamboom van den beroemdsten grenshond Alf van den Mittenwalder douanepost.

In Beieren heeft men in de laatste jaren proeven genomen met de opleiding van honden voor den grensdienst. Zij worden niet slechts afgericht tot het grijpen van smokkelaars, maar op de eerste plaats tot assistenten en makkers van de grenscommiezen. En vaak volbrengt de hond met zijn instinct, zijn speurzin en zijn reuk meer, dan de mensch vermag. Onze foto's zijn genomen in de nabijheid van Mittenwald, het prachtige bergdorp aan de Duitsch-Oostenrijksche grens, waar sedert de invoering der grenshonden de smokkelarij bijna onmogelijk geworden is.

Een der honden is een smokkelaar op het spoor in de sneeuw.

Inderdaad !

Ruwe en gesprongen handen genezen vlug en volkomen met

PUROL

DOOS 30.60
TUBE 45.80

BIJ APOTH. EN DROGISTEN

Zeg het met foto's

Ze zijn welsprekender dan een lang betoog. Ze blijven in herinnering nog lang nadat woorden al vervaagd zijn. Gebruik foto's voor een advertentie in deze kolommen. Ze passen volkomen in het kader van dit geïllustreerde blad. En het kost U niets extra's, want voor koperdiepdruk zijn geen cliché's nodig.

Genees

Uw Keelpijn

en voorkom
zoodoende dat
ge morgen

**Kou
Griep
Koorts**
hebt

Neem nu

FORMAMINT

De keel-ontsmettende tabletten
Bij elke Apoth. en Drog. à f 1.- per fleschje

Bleyde

Dames japonnen
van fijne zuivere wol

- mooie modellen
- praktisch in 't gebruik
- zeer billijk in prijs

Vraagt het adres van den dichtbijzijnden leverancier aan onzen Alleen-Vertegenwoordiger: L. Zaalberg, Van Oldenbarneveldstraat 38, Leiden

**HET ZIJN DE SLECHTSTE VRUCHTEN NIET WAARAAN DE WESPEN KNAGEN
. HET ZIJN DE DOMSTE MENSCHEN NIET DIE NAAR EEN VELO VRAGEN**

**Het Boek
voor iedere Vrouw!**

Waarom niet even WINTERWEELE 1935 geraadpleegd? Dit prachtig modeboek, deels in kleurendruk uitgevoerd en voorzien van Hollandschen tekst, is 'n Modeparadijs voor iedere vrouw!! Het aantal deskundig gekozen modellen, volgens de nieuwste modes van Parijs, Weenen en Berlijn, is belangrijk uitgebreid. Het bevat een uitgebreide collectie winter-, sport- en regenmantels, namiddag-, avond- en huisjaponnen, enz. enz. - Prijs voor abonné's 50 ct. (Voor niet-abonné's f 1.-). - Van de in dit modeboek genummerde modellen zijn onze praktische Kant- en Klaarpatronen verkrijgbaar tegen den zeer lagen prijs van f 0.20, f 0.35 en f 0.50. Per post 10 cent extra. Dit geldt ook voor bestellingen bij de agenten. **Attentie!** Bestellingen kunnen als volgt geschieden: Door bemiddeling van Uw agent of bezorger, afgehaald aan het bureau van ons blad, door girostorting op no. 142700, door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels. Alle patronen uit WINTERWEELE zijn ook aan ons bureau uit voorraad verkrijgbaar.

PATRONENKANTOOR

Vraagt onze praktische hand-
leiding voor het gebruik der
patronen, prijs slechts f 0.15

**NASSAUPLEIN 1
H A A R L E M**

Slapelooze nachten door spit Na drie weken Kruschen werd het beter

„Een jaar lang heb ik gesukkeld met spit in den rug en hevige pijnen in de beenen. Zelfs zoo erg, dat ik 's nachts niet kon slapen. Ik heb hiervoor alle middelen aangewend, maar niets hielp, totdat ik er eindelijk toe overging om eens Kruschen Salts te gebruiken. En ik had het nog geen drie weken gebruikt, toen kon ik al weten, dat het gaandeweg beter werd. En nu kan ik er beslist niet meer buiten, want ik had het een week niet gebruikt en de pijnen kwamen weer terug. Daarom heb ik dan ook weer een potje aangeschaft. Ik kan Kruschen Salts dan ook ten zeerste aanbevelen.
B. J. W. te B.”

drijven deze afvalstoffen en urinezuur langs den natuurlijke weg zachtjes en volkomen uit het lichaam: de „dagelijksche dosis” Kruschen zal daarna de afvoerorganen blijven aansporen om alle schadelijke stoffen geregeld uit het lichaam te verwijderen.

Kruschen Salts

Indien de afvoerorganen niet behoorlijk functioneeren, ontstaat in het lichaam een ophooping van schadelijke afvalstoffen en urinezuur, wat de ondraaglijke reumatische pijnen kan veroorzaken. De zes verschillende zouten in Kruschen

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels Maatschappij Amsterdam, voorkomt.

SEINPOST-THEATER

SCHEVENINGEN Tel. 553718-9

BON GOED VOOR 2 INVITATIES

(met bijbetaling van f 0.40 per persoon, stedel. bel., enz.)
Geldig van Vrijdag 4 t.m. Donderdag 10 Januari '35,
uitgezonderd ZATERDAG en MAANDAG

POPJE

met FRANZISKA GAAL en HERMANN THIMIG

DE BLONDE ENGEL

met BARBARA STANWIJCK

Dampo verdrijft spoedig alle kou in hoofd en neus, op borst en keel door inwrijving met Dampo en inademing der dampen. Doos 30 ct. Bij Apothekers en Drogisten. „Wat Mijnhardt maakt is goed.”

GASTECHNICUS

Voor het examen GASTECHNICUS, ingesteld door de „Vereeniging van Gasfabrikanten in Nederland”.

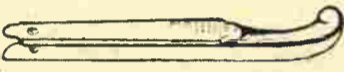
leidt met goed succes op, volgens de schriftelijke methode, PBNA, 't bekende Nederlandsche Technicum te ARNHEM. Het bezit van dit diploma geeft U daarom een voor-sprong. Vraag 't kosteloos prospectus No. 12 eens aan bij
PBNA

Afd. Burgerbouwkunde, Waterbouwkunde, Werktuigbouwkunde, Electrotechniek, Chemie.
110 Leraren - 2500 Cursisten
Studeer techniek thuis.

14

De Service-Afdeling van dit blad kan fabrikanten en handelaren in contact brengen met ruim 400.000 gezinnen. Nadere inlichtingen zonder eenige kosten of verplichting: Nassauplein 1, Haarlem, tel. 13866

OPGERICHT 1887

NOORMAN'S SCHAATS

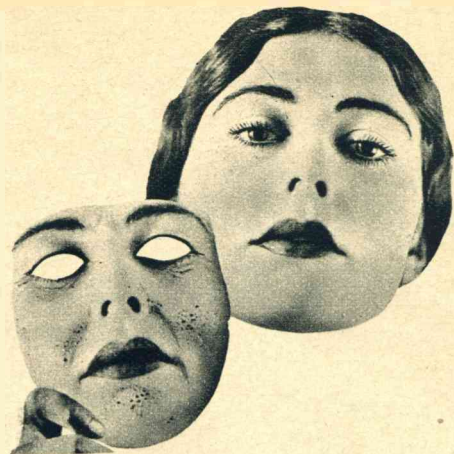
BETEKENT KWALITEIT EN LICHTEN GANG!

MET GOUD BEKROOND PARIJS

Twee Millioen

verbruikers onder Uw bereik!

Telefoneer Haarlem 13866, toestel 55

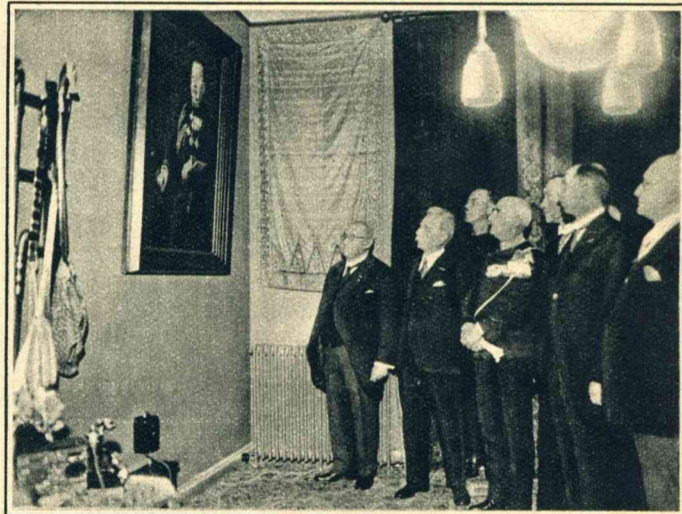

Verwijder die leelijke puistjes Op een gemakkelijke wijze.

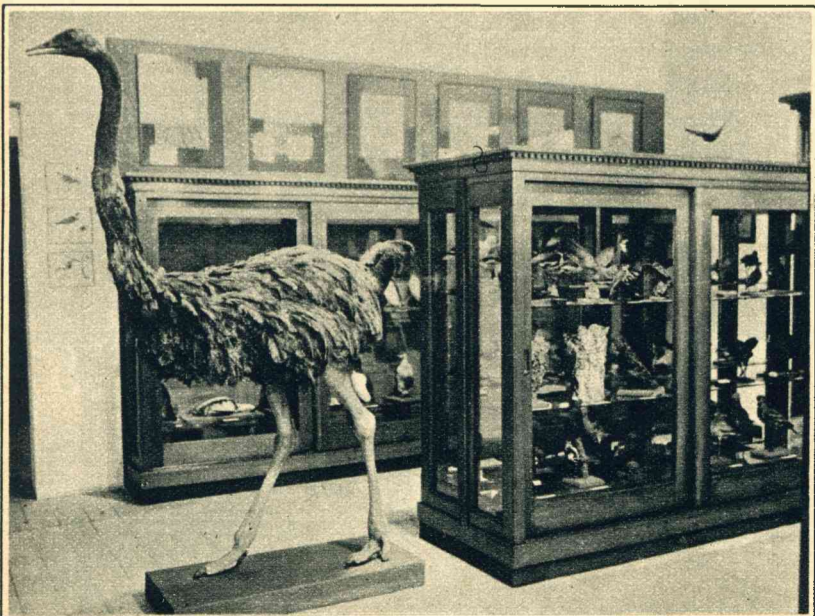
„Ik heb aan Radox veel te danken, omdat het mij bevrijd heeft van alle huid-ontsieringen, waar ieder meisje zoo 't land aan heeft. Na een behandeling met Radox zag ik tot mijn verbazing, dat er niet het minste spoor meer van gebleven was. Voortaan zal ik voor mijn gezicht altijd „Radox” gebruiken”.
Mej. E. B.
Vlugger en eenvoudiger dan met Radox kan het niet. Een theelepel Radox in een kop heet water mengen en daarmee de leelijke plekken betten. Dan goed afdrogen met zachten handdoek en wat goede coldcrème gebruiken. In hardnekkige gevallen de behandeling herhalen. Dus geen gevaarlijk en pijnlijk uitknijpen, geen roode vlekken naderhand. Indien U dan voortaan steeds wat Radox door het water mengt, wanneer U het gezicht wast, zullen de puistjes niet terugkomen. Want Radox maakt in water verschillende bestanddeelen vrij, welke de huid jong en elastisch houden. Radox is heerlijk geperfeundeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.75 per pak, omzetbelasting inbegrepen. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.
Imp. N.V. Rowntree Handels-Maatschappij, Heerengracht 209, Amsterdam C.

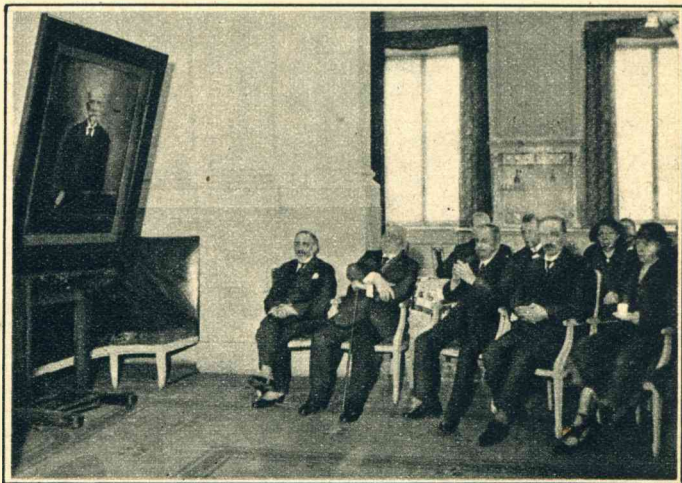
Het derde lustrum van de Indische Verlofgangers-Vereeniging: een foto tijdens de geanimeerde receptie in Paulez.

Aan den gep. generaal H. N. A. Swart werd Zaterdag ter gelegenheid van zijn zeventigsten verjaardag door vrienden en vereerders zijn geschilderd portret aangeboden, dat door generaal Snijders wordt onthuld.

Het Gemeentelijk Museum voor het Onderwijs aan de Hemsterhuisstraat is met twee nieuwe afdelingen verrijkt. Een kijkje in de nieuwe dierkunde-afdeling.

Aan het Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen is door verschillende volkszangverenigingen Tweeden Kerstdag het portret van wijlen Arnold Spoel, den grooten Haagschen Volkszangbevoerde-raar, aangeboden.

DE BALLING

door

PETER B. KYNE

A migos mios, mijn hart loopt over. Ik ben weer terug op de Rancho Tessajaro, en ik ben langen tijd weggeweest; laat eens zien — n-n-nou, 't is veertien jaar geleden, dat ik jullie 't laatst gezien heb. 't Is veertien jaar geleden, dat Onkel Sam zijn hand op mijn schouder legde en zei: „Kom, Plutarco Josef Maria y Miramontes Trujillo. Ik heb je nodig.” Dus toen kwam ik in de Eenennegentigste Divisie en ik was wát in mijn schik.

In Frankrijk ben ik maar vier maal gewond en ik ben sergeant Trujillo, de beste schutter dien je ooit gezien hebt in de heele divisie. Maar de divisie gaat naar huis en ik lig nog in 't hospitaal. Kort daarna ga ik ook naar huis en ik ben een nul, want ik ben wat je noemt een ongeluk. Van de ongelukken komen de ongelukken, snap je, en ze zijn je kwijt, als je op een baar uit de linie gedragen wordt; dan kunnen ze je nooit meer vinden.

Dus ik was erg zwaar in mijn hart, toen ik in New York aankwam, en de oorlog heelemaal uit was. Toen hebben ze me uit den dienst ontslagen en ze hebben me geld gegeven voor een kaartje terug naar Californië. Maar ik ben nu eenmaal een ongeluk. Ik word aangehouden door twee bandieten; ze geven me de knock-out zuurtjes en zoo, en als ik wakker word, ben ik stuk, vrienden — maar nog niet heelemaal.

Ik heb er geen moed meer in, dus ik zie een baantje te krijgen als taxi-chauffeur, en laat ik je vertellen, vrienden, dat ik een miserabelen tijd gehad heb in 't begin, omdat ik de stad niet kende. Maar ik studeer op de kaart en 't duurt niet lang, of ik verdien genoeg om te eten en te slapen. En een maand later kon ik een pak tweedehands burgerkleeren kopen. Geloof maar gerust, vrienden, ik werk aardig hard en ik ben beleefd tegen iedereen. Ik stapte altijd uit, om de deur van de taxi open te doen, en daar kijken een massa menschen van op, want de meeste jongens doen het niet.

Dus een massa menschen lachen tegen me en geven me een fooi, en ik lach terug, al is mijn hart niet gelukkig, want ik ben de eerste Trujillo, die fooien aanpakt. Als mijn grootvader, Alessandro Santagio Trujillo dit hoort, zal hij zich omdraaien in zijn graf op het kerkhof van de Missie Dolores. Maar wat doe je al niet, vrienden, als je je maag niet altijd vol hebt?

N-n-nou, ik verdien gemiddeld dertig dollars in een week; soms vijfendertig, en mijn moeder thuis, hier op de Rancho Tessajaro, die is oud en ziek, en in Californië kan ik niet meer maken dan zeventig dollars de maand met mijn frijoles en chili-peper. Dus ik blijf maar met die taxi rijden, dan kan ik mijn moeder iedere week tien dollar sturen.

Ik hou natuurlijk van mijn moeder en ik klaag niet, en ik ben blij, dat ze lang leeft, en van de tien dollars per week spaarde ze genoeg op, om haar te begraven. Maar 't is erg zuur voor Plutarco Josef Maria y Miramontes Trujillo, omdat hij te arm is om naar Californië te komen, en een gebedje te doen bij het graf van zijn moeder. Ja, ik vertel je, dat dat zuur was... Neem me niet kwalijk, vrienden. 't Werd me een beetje te machtig!

Nou, enfin, ik rijd nog een tijd met die taxi. 't Is mijn wensch, geld te sparen om naar huis te gaan, en na drie maanden heb ik éénhonderd en zeventig dollar op de bank. Maar ik merk, dat mijn ongeluk terugkomt. Ik doe dom en ik rijd die taxi kapot, en de baas zegt tegen me: „Trujillo, je moet betalen voor de schade.” Ik ben trotsch, ik betaal er voor — en ik werk nog een tijd.

Nou, in dien tijd heb ik een standplaats voor 't hotel Whitestone, en op een morgen komt er een man uit, en die buigt een vinger tegen me. Dus ik spring er uit en ik doe de deur open en hij kijkt me aan en hij zegt: „Jij bent tenminste beleefd. Dit is de eerste keer, dat die New Yorksche bavianen, die met de taxi's rijden, beleefd tegen me zijn.” Toen zeg ik tegen hem: „Waar ik vandaan kom, Senor, weten zelfs de peónes van beleefdheid.” En toen zegt hij — hij is *muy caballero*, vrienden —

„waar is de plaats, waar je vandaan komt?” en ik zeg tegen hem: „Van Californië.”

Toen zegt hij met een grooten lach: „Nou, dan ben je een heel eind van huis hè?” En ik zeg tegen hem: „Weet ik 't niet, Senor? Er komt een dag, dat ik sterf in deze stad, en dan zal niemand weten, wat er wordt van Plutarco Josef Maria y Miramontes Trujillo.”

Nou, vrienden, ik heb hem naar de Race-baan Belmont gebracht, en toen zegt die *caballero* tegen me: „Hoe lang geleden heb je een paard zien rennen, Plutarco?” en ik zeg tegen hem: „Senor, een langen, langen tijd — en ik zie 't zoo graag. Toen ik op de Rancho was, waar ik geboren ben, was 't mijn baantje, de jonge paarden voor den baas te temmen.” En toen zegt hij: „Parkeer die taxi. Ik zal den heelen dag voor je betalen en je komt binnen en je ziet de paarden rennen.” Dus toen zie ik de paarden rennen en 's avonds rijd ik hem terug naar hotel Whitestone.

In drie maanden heb ik weer honderd zestig dollar op de bank. Maar mijn ongeluk komt weer boven. Ik pak de griep en als ik weer rijd, ben ik zoo gekraakt als een ei dat op den grond gerold is.

Dus ik rijd weer, en dan komt de lente, en op een dag zit ik in mijn wagen voor hotel Whitestone en ik eet mijn twaalfuurtje — enkel maar brood en kaas, want ik ben gierig om geld te sparen om naar huis te gaan. 't Is veertien jaar, vrienden, en ik heb heimwee. En terwijl ik eet, komt die *caballero* weer uit 't hotel en hij buigt zijn vinger tegen me.

Toen ziet hij, dat ik mijn twaalfuurtje eet, en als hij ziet, dat ik brood met kaas eet, zegt hij tegen me: „Een oogenblikje, Plutarco, dan zal ik wat voor je halen, om je boterham weg te spoelen,” en hij gaat naar boven naar zijn kamer en hij komt beneden met een litersflesch — wat denk je? Ouwen rooien wijn! En ik lees op 't etiket: „La Casa Trujillo Vineyard”. En die *caballero* lacht en zegt tegen me: „Plutarco, die wijn is zeventig jaar oud. Het is de wijn van Californië.”

Vrienden, ik kon niet spreken. Ik kijk naar de flesch — de kurk had die *caballero* er voor me afgetrokken — en na een poosje zeg ik met de stukken in mijn keel: „Mijn grootvader, Alessandro Santiago Trujillo, die vroeger eigenaar was van La Casa Trujillo en La Casa Trujillo Vineyard vóór de gringo's hem vilden tot hij weg was, die heeft dezen wijn gemaakt. Senor, drinkt u met mij, alstublieft, ter eere van m'n grootvader.”

Dus hij dronk uit de flesch — één klein slokje — en een politie-agent zegt: „Hé, wat drink je daar?” En die *caballero* zegt: „Luister, *hombre*. Ik heb zelf politie-agenten gekend, die rijk werden, als ze zich met hun eigen zaken bemoeiden. Ik heb 'n kleinen toast gedronken voor mijn vriend. Loop door, Irishman, ik heb zaken met 'n Hispano-Californiër.”

Dus toen loopt de politie-agent door en toen drink ik op dien *caballero*. „Senor,” zeg ik tegen hem, „ik drink op u met één kleinen wensch. Ik hoop dat mijn geluk terugkomt. Ik hoop, dat ik gauw een kaartje kan kopen naar de Rancho Tessajaro. Ik ben beu van die lastige taxi te rijden, en ik wensch al veertien jaar met mijn heele hart om weer lastige paarden te rijden.

Toen keek de *caballero* komiek. „Wat weet jij van de Rancho Tessajaro, Plutarco?” zegt hij tegen me.

„O, Senor, 't is een pracht. Je komt langs den grooten weg van San Francisco en als je uit de kloof komt ga je links af den langen, langen heuvel op. Als je op den top komt zie je de vallei diep beneden, en dan ga je naar beneden en je gaat het hek door! Er is een kreek aan de linkerhand en aan de rechterhand op een klein bergje zie je de eiken.”

„En wat zie je onder de eiken, Plutarco?”

„Daar zie ik de graven van mijn familie, Senor.”

En dan, vrienden, wordt 't me te machtig. Al de eenzaamheid van de wereld in al die veertien jaar, die loopt bij mekaar in mijn hart en ik begin te huilen. Ik zie de goeie vallei die de *gobernador* gaf aan Thomas Berryessa Tessajaro, toen er nog zooveel valleien in Californië waren, dat iedereen er een kon krijgen. Ik hoor de vallei weer trillen en ze zegt tegen me: „Plutarco, kom dadelijk naar huis. Kom dadelijk naar huis!” En 't wordt me te machtig en ik huil als een *nino*.

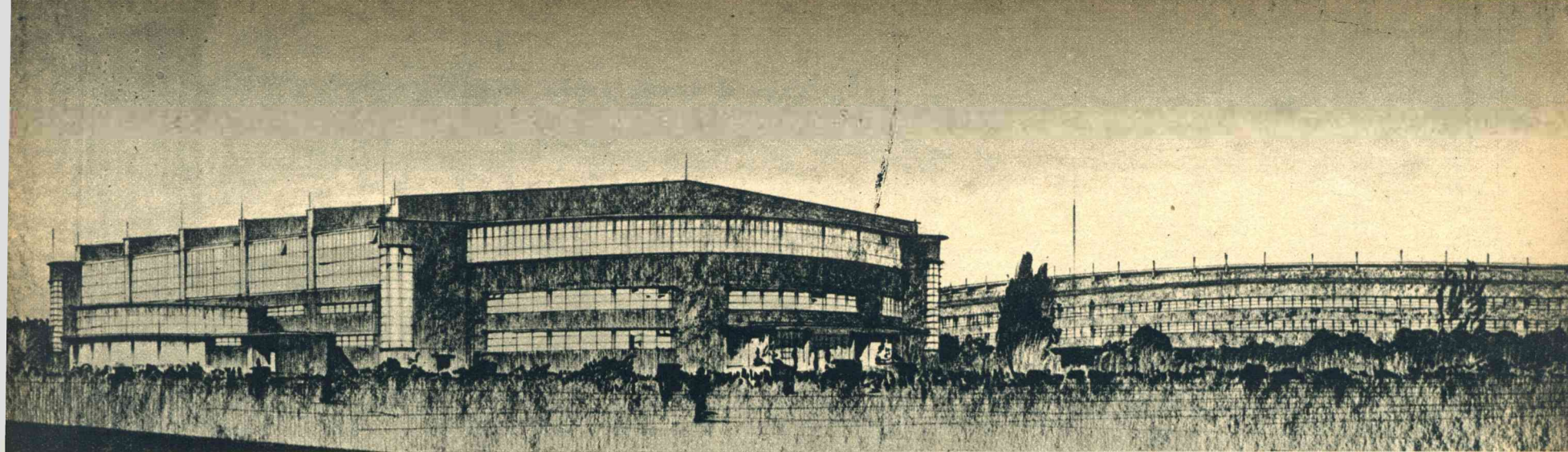
En die *caballero* is leep. Hij laat me huilen. En als ik bedaard kom zegt hij tegen me: „Mijn overgrootvader kwam zelf naar de Santa-Clara-Vallei in vijfendertig, dus ik ben zelf ook nogal iemand van Californië. Ik weet precies, hoe je je voelt, *paisano*.”

Maak je wijn op en je brood met kaas; en telefoneer dan naar den baas, dat hij een man stuurt, om die taxi te halen. En ik zal je vertellen waarom. De Rancho Tessajaro hoort nu van mij, en daar fok ik de renpaarden, die ik naar deze kust stuur om te rennen. Ik moet een goeden ouderwetschen Hispano-Californiër hebben om de jonge paarden te temmen. Dus we zullen die taxi hier laten staan, en met mij ga je mee terug naar de Rancho Tessajaro en je doet je gebedjes bij het graf van je familie... ”

Neem me niet kwalijk, vrienden, ik moet even mijn neus snuiten.”

Vadertrots.

De plannen voor een Haagsch sportecentrum bij het De Savornin Lohmanplein aan de Laan van Meerdervoort nemen reeds vasten vorm aan. Een stadion met plaats voor 32.000 toeschouwers en een sportpaleis met ruimte voor 9.000 belangstellenden vormen de hoofdpunten van het program. Van het door prof. ir. R. L. A. Schoemaker en prof. N. Lansdorp ontworpen sportpaleis, dat o.a. kunstbaan en wielbaan bevatten zal, geven wij hierboven een afbeelding. Begin Mei hoopt men met den bouw te beginnen.

Tot opvolger van wijlen kanunnik-deken H. A. Th. van Dam is tot deken van Den Haag benoemd de Zeer Eerwaarde Heer J. M. van der Tuijn te Heemstede.

Het Hollandsch Instrumentaal Kwintet komt Vrijdag 11 dezer een concert geven in Diligentia: Jan Prins (fluit), Louis de Ruyter (viool), Henk van Calsteren (alt), Martin Zagwijn (cello) en Jacoba Heuckerot (harp) brengen daarbij werken van Rameau, Mozart, Guy Rappart, Reger, Jacq. Pillois en Ernest d' Agrèves, waarvan die der beide laatsten voor de eerste maal worden uitgevoerd.

De oud-president van het Permanente Hof van Internationale Justitie, laatstelijk nog rechter in dat Hof en internationaal rechtsgeleerde en diplomaat van groote vermaardheid, de heer Minsichiro, Adachi overleed in de Boerhaave-kliniek te Amsterdam. Ook zijn persoonlijke eigenschappen verwierven hem in Haagsche kringen groote vereering.

Haagsch Nieuws

Quick werd Zondag op eigen terrein met 3-2 door Unitas geklopt. Spelmoment uit deze match. De Gorcumse keeper krijgt het nakijken.

DE RADIO VAN DE BUREN

Als een walmende lamp, een benauwende damp, een verstikkende kramp, als een razende ramp, als een leed, dat men niet kan verduren... als een stekende pijn, als een bijtend venijn, een vernielers van 't brein is het eindloos refrein van de radio van onze burens. Want dat ding (goed gesmeerd!) rebelleert, irriteert en is nooit of te nimmer te stoppen. Hoor, hoe 't krijt, hoe het schreit, geen genê voor wie lijdt en wiens aderen koortsachtig kloppen!

Uur na uur gloeit dit vuur zonder stuur door 't azuur en geen mensch kan zich zóó goed verweren, dat de band zonder end vol ellend' ongekend, zich doeltreffend laat isoleeren. En de rustige rust, die zoo liefelijk sust, ons de slapen kust, die zoozeer wordt gelust, is bij tooverslag plots verdwenen, als het droevige ding, de ellendeling, het „Zing-Broedertje-Zing" met zijn marteling weer op het tooneel is verschenen.

Een kwaadaardige paai, nimmer zat van lawaai, als een hongerige haai, met één armezwaai, zet de radio weer aan het grienen... En dat doet ie dan trouw reeds voor dag en voor dauw, in het ochtendlijk grauw, zonder koorts, zonder kou, als kon hij den hemel verdienen! Bij het eerste begin denk je: „Och, 'k hou me in, klagen vin' ik zoo min en wát brengt het gewin? Mijn gestel zal het, hoop ik, wel harden..." Maar na zekeren tijd wordt die hinderlijkheid zóó verdraaid en verdijd vol boosaardigheid en genadeloos voor de benarden.

Speech en zang, kort en lang, jaagt op stang, vlamt de wang van den toorn van de teerste naturen. Grap en grol, leed en lol, kruis en mol, hol en bol en de heele buurt moet het bezuren! Elk station wordt een bron, geen pardon, dit kanon raast maar voort, potpourri populaire; nieuwsbericht, kiezersplicht, hekeldicht, zwaar of licht, het is allemaal groote misère.

De familie bijeen zit tevree er omheen, ziet geen been in 't gewezen en de ramen gaan steeds daarbij open. Da's de taak van 't vermaak, dat de zaak, rauw en raak, door geen sterveling is te ontlopen. Als een schip in den mist, als de misthoren sist en de koersen slechts gist, jammert de egoïst, brult dit treurige ding ons in d'ooren. En het houdt niet meer op en geen mensch zet het stop en geen noodrem of knop remt de woede der felle tenoren!

't Is voorwaar een gevaar! Martelaar, uw grijs haar is alleen aan dit toestel te wijten! Wat u stoort, haast vermoordt, 't oor doorboort, enzovoort, is alleen aan dit onding te wijten. Dit en dat, altijd wat, galg en rad, klont en klad, hoor, het knaagt aan uw ziel, als de muizen! Hel en fel is 't gerêl, zonder rust, maat, of tel, dank zij Hilversum, Kootwijk en Huizen!

Hoort het aan, blijft maar staan, weest een kraan, een Spartaan en blijf er dan óók nog bij leven! Blijf gezond, rijp en rond, stond na stond, blauw of bont en laat het u vreugde dan geven! Wat een pret, zoo'n trompet, die zoo'n keel openzet! Kan dat ding dan geen oogenblik zwijgen? Eeuwigdurend: vol-gas, soms sopraan en soms bas, maar voortdurend paljas, het is krank, het is kras, maar ik zal hem verdikkie wel krijgen!

Ik heb zélf resultaat met een prácht-apparaat, dat speelt waarlijk niet kwaad, dat is altijd paraat, dat is werkelijk heusch een secure. Maar dat snert-instrument (fabrikaat onbekend), dat den vrede steeds schendt, ondanks 't felst dreigement, is de radio van onze burens!...

H. HAM.

De H. T. M. verlaagt haar tarief!

Weer een nederlaag van H.B.S. Zondag verloren de Houtrustmensen in Haarlem met 6-4 van de club van dien naam. Moment uit deze ontmoeting. H.B.S. in den aanval.

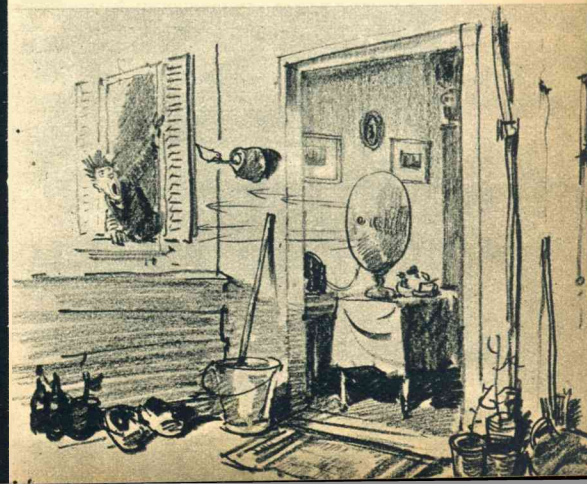

De Haagsche korfbalderby op Houtrust tusschen H.S.V. en Ons Eibernest werd met een 2-0 stand gestaakt. Kiekieje tijdens het spel.

Een spannende strijd tusschen Quick en Unitas (2-3). Nog een spelmoment uit deze belangrijke ontmoeting.

H. K. H. Prinses Juliana bezoekt den voetbalwedstrijd Sparva-Feijenoord te Rotterdam, ten bate van den bloedtransfusiedienst. Aankomst van de Prinses op Spangen.

LIEFHEDBERIJEN VAN GROOTE MANNEN

Om groote mannen te begrijpen, moet men ook hun liefhebberijen kennen, de uitspanningen, waarmee zij zich in hun vrijen tijd bezighouden.

De prins van Wales ontspant zich met golf en paardrijden en dansen, maar ook met breien en haken. Hij beweert, dat breien hem rust geeft, als hij moe is. Henry Ford houdt zich graag bezig met oude gebouwen, meubelen en voertuigen. Andrew Mellon verzamelt schilderijen en zeldzame boeken.

President Roosevelt doet sterk aan liefhebberijen. Als hij zich gedrukt voelt door de lasten van zijn ambt, kan hij zijn zorgen vergeten tusschen zijn uitgebreide verzamelingen. Soms zit hij tot diep in

den nacht op, om postzegels in albums te plakken.

Postzegels-verzamelen is niet zijn eenige hobby. Zijn verzameling zeevaartkundige boeken (6 à 7000), etsen en litho's (450), brochures (10.000) en schilderijen (ruim 60) wordt beschouwd als de beste in particulier bezit. Zijn postzegelverzameling bestaat uit 20.000 stuks, en is een der grootste in het land.

Toen Roosevelt gouverneur van New York was, had hij zijn beide huizen gevuld met modellen en afbeeldingen van schepen. Toen hij president werd, liet hij enkel de beste stukken op het Witte Huis komen — toch nog genoeg, om er drie vertrekken mee te decoreren: de slaapkamer, de studeerkamer en het bureau van den president.

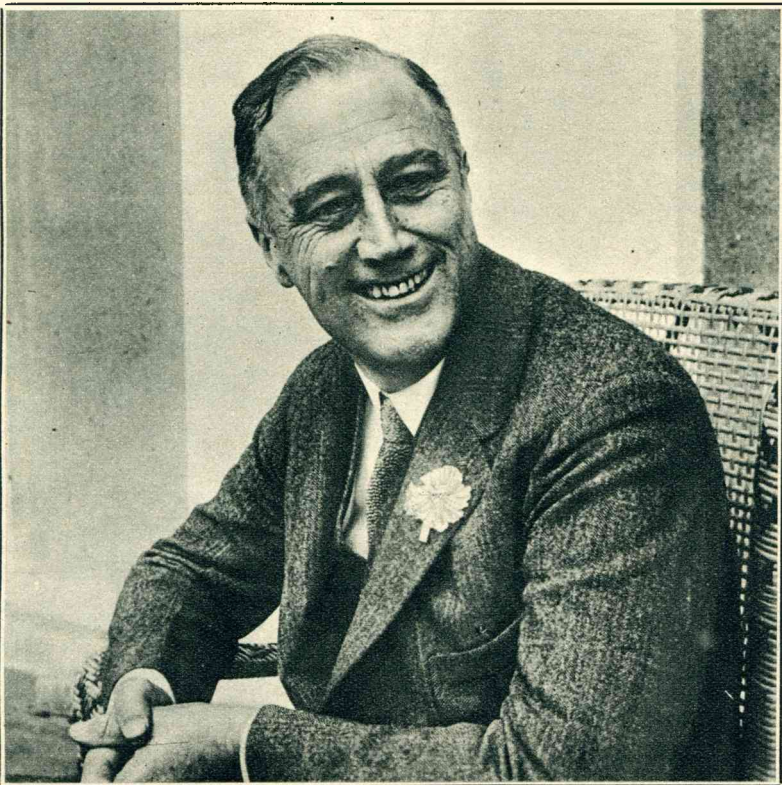
Volgens Roosevelt's moeder verzamelt de president niet alleen modellen, maar neemt hij ook graag praktisch deel aan het teekenen en bouwen der modellen van schepen en huizen. Alle huizen, waarin hij ooit gewoond heeft, zijn onder zijn toezicht nagebootst in een keurig model. De president heeft zelf eenige van die modellen gebouwd.

Met het verzamelen van postzegels is Roosevelt als kleine jongen begonnen. Misschien was hij er later mee opgehouden, zegt hij, als hij niet toevallig op zolder, in een ouden koffer, een pakje brieven had gevonden van zijn grootvader, die als diplomaat in China had gewoond. Die vondst was een schat. De datums liepen van 1856 tot 1870, en er waren exemplaren bijeen van de eerste zegels, die Honkong uitgaf.

Hij heeft zich gespecialiseerd in zegels van de West-Indiën, Centraal- en Zuid-Amerika. Hij heeft twee al-

De prins van Wales houdt van golf, paardrijden en dansen, maar ook van haken en breien.

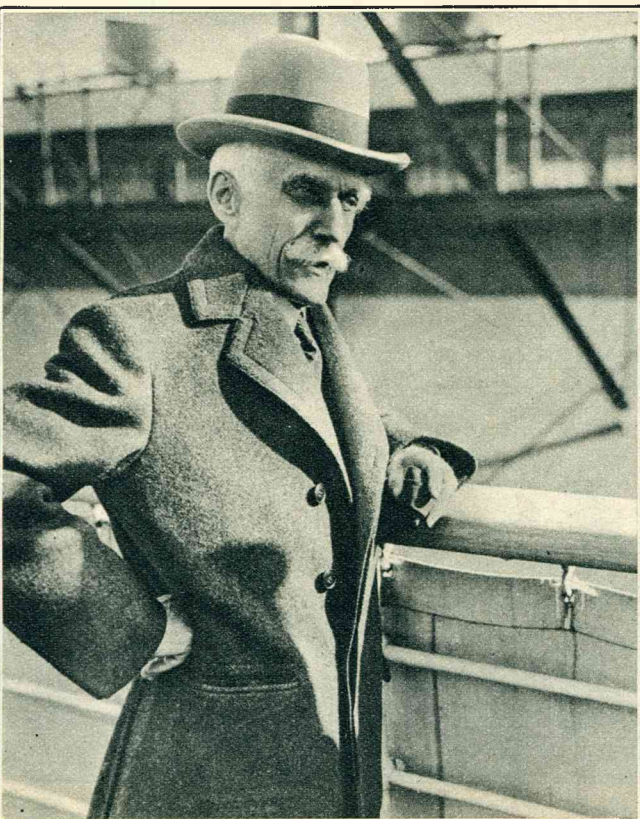

President Roosevelt verzamelt in zijn vrije oogenblikken postzegels.

bums vol zegels van de republiek San Domingo.

De laatste acht maanden heeft de president geen tijd meer, om te gaan snuffelen en verkoopingen te bezoeken; maar nog steeds ziet zijn particuliere secretaris alle catalogen van veilingen door, en maakt hij den president opmerkzaam op begeerenswaardige nummers.

In deze ontspanningen vindt een der hardste werkers van onzen tijd zijn rust. Door alle waait de zilte zeelucht en het ruischen der golven van het avontuur. Zoo vindt zich een uitweg het onderdrukte ideaal van den jongen Roosevelt, die zeeman had willen worden, maar door zijn vader naar de hoogeschool werd gestuurd.

De bekende millionair Andrew Mellon heeft een prachtige collectie schilderijen en oude boeken.

Henry Ford heeft een zwak voor oude gebouwen, meubelen en voertuigen.

NIETTE KOOP

DOOR MARIETTA VAN MECHELEN

Ik geloof, dat het niet noodig is om Groan dit jaar opslag te geven."

Malone Sr. had de gewoonte als hij iets zei, zijn bril op het puntje van zijn neus te zetten, en de grijze oogen keken dan doordringend naar dengene met wien hij sprak. Zoo deed hij ook nu tegen zijn zoon, die aan den anderen kant van het groote bureau zat, en die, hoewel hij geen bril droeg, toch dezelfde harde grijze oogen bezat.

De vader was trotsch op zijn zoon James en op zijn groote import-zaak, die een buitengewoon goeden naam had. Tusschen vader en zoon bestond een soort genegenheid, maar geen sprankje van liefde of teergevoeligheid, dat kwam trouwens in de familie Malone niet voor. Zij waren trotsch op hun succes, hun reputatie en hun groote villa, waar zij te zamen woonden. James' moeder was gestorven, toen de jongen negentien jaar was, een blijvende herinnering had zij bij vader of zoon niet achtergelaten. James herinnerde zich zijn moeder als een vroolijke, hartelijke vrouw, die in de familie Malone zeer slecht op haar plaats was. Wat zijn vader door haar heengaan voelde wist hij niet; daarover was nooit een woord gesproken. Deze miste haar alleen, omdat de geregelde gang van zijn huishouding was onderbroken.

Dat was nu reeds tien jaar geleden en nog toonde James geen neiging tot trouwen, zoodat zijn vader gedwongen was een huishoudster te nemen. Geen enkele hield het echter in dat hartelooze gezin uit, totdat Mrs. Templeton op een der advertenties schreef. Dat was nu een jaar geleden gebeurd en thans waren vader en zoon er allebei ten volle van overtuigd dat zij een buitengewone keus hadden gedaan. Er heerschte rust en volmaakte orde in huis, alles zag er keurig uit, en het was in een woord weer de echte Malone-atmosfeer. Doch wat ieder voor zichzelf ook dacht, over Mrs. Templeton werd nooit een woord gewisseld.

Aan het einde van elk jaar, in de maand December, bracht de procuratiehouder der firma, Groan, de salarissen-lijst van het groote personeel in het privé-kantoor, maakte een buiging en verdween dan weer.

Hij was een magere, rustige man met goedige, blauwe oogen van ongeveer veertig jaren. Groan was niet getrouwd, buitengewoon ijverig en speelde in zijn vrije oogenblikken viool.

John en James Malone vergeleken de cijfers, en er werd gekeken wie er voor opslag in aanmerking kwam.

"Groan?" vroeg de oude Malone aan zijn zoon.

"Lijkt mij niet noodig. Hij schijnt buitengewoon tevreden."

"Goed, dan niet. Die is toch een verstokte vrijgezel, en het is iemand die blijft zitten, waar hij zit!"

"Ja, maar we hebben toch wel een uitstekend jaar gehad — ik zou toch niet graag willen, dat hij wegging," mompelde James.

"Daar heb je gelijk in, maar dat hebben we niet aan Groan te danken," gaf de vader ten antwoord.

"Nou, goed dan — geen opslag — ten slotte kent u hem beter dan ik." De oude Malone knikte.

"Zoolang als hij genoeg heeft voor zijn eenvoudige levensbehoeften, is hij tevreden. Dat is nu het verschil tusschen ons en hem. Wij hebben den drang in ons om zaken te doen en uit te breiden, wij willen verder in het leven. Maar gelukkig bestaat er een groot percentage van zulke menschen als Groan, vriendelijk en tevreden, en er niet aan denkend uit hun eigen sfeer te treden."

Zijn zoon glimlachte. Hij zag Groan in de toekomst oud en gebogen, steeds nog de salarislijst binnengebrengend.

De oude Malone belde en de procuratiehouder kwam binnen.

"Hier is de lijst, mr. Groan. Drie salarisverhogingen voor het oogenblik, elk van tien procent. Hebt u nog iets op te merken?"

De eenigszins verlegen man keek naar zijn eigen naam op de lijst. Geen verandering. Het salaris van de drie laatstgekomen klerken was reeds gestegen van honderd en vijftig Pond, tot honderd vijf en zestig Pond. Al begonnen zijn oogen ook eenigszins te schitteren, al werd de kleur op zijn wangen iets hooger, de Malone's schenen hiervan niets te bemerken.

"Dank u, heeren. Ik zal er voor zorgen," zei hij onderdanig.

"Nog iets bijzonders vandaag?"

"Neen, mijnheer."

En met een buiging verliet hij het privé-kantoor.

Vader en zoon stonden op en gingen naar den auto, die achter het groote gebouw op hen stond te wachten.

"Dineer je vandaag thuis, James?"

"Neen, vader!"

"Zeg dan tegen den chauffeur dat hij tegen mevrouw Templeton zegt, dat zij slechts voor twee behoeft te laten dekken."

James knikte en antwoordde verder niets meer. Thuis gekomen ging hij naar zijn kamers om zich te verkleeden, terwijl zijn vader rustig in de bibliotheek ging zitten. Hij voelde zich opgelucht, dat James niet thuis bleef dineeren.

Zijn gedachten dwaalden naar de toekomst. Sedert een maand was hij Mrs. Templeton anders gaan bekijken dan voorheen. Het was niet haar zwarte haar, haar slanke figuur, evenmin als haar mooi ovaal gezicht, met de zachte bruine oogen, die hem copra, cocosnoten, olijven en alle andere zaken deed vergeten, maar de gedachte aan het feit, dat hij eenzaam was, een eenzaam man in het groote, mooie huis. En zij, ze zou graag met hem willen trouwen. Hij vroeg zich af, wat haar leeftijd was. Misschien een à twee en dertig? Twintig jaar verschil. Dat betekende niets voor een man, die er goed uitziet. Ze was weduwe, haar man was mijningenieur geweest en door een ongeluk om het leven gekomen. Denkend aan James en glimlachend om diens verwondering, als hij het zou vernemen, haalde hij een blauw lederen doosje uit zijn zak en bekeek den inhoud met tevreden blik. Het was een kostbaarder geschenk dan hij ooit zijn eerste vrouw gegeven had, maar hij was nu ook veel rijker. Een oogenblik later ging hij naar de eetkamer, waar Mrs. Templeton reeds wachtte. Zij scheen, zoo kwam het hem voor, gelukkiger dan anders. Toen de butler na het diner de koffie had neergezet en de kamer had verlaten, zamelde hij al zijn moed bijeen, stond van de tafel op, en overhandigde haar de doos.

"Voor u!" zei hij zonder eenige inleiding en met droge lippen.

Zij keek hem verschrikt aan, zag de uitdrukking van zijn gezicht en bloosde. Malone haalde diep adem.

"Wilt u het niet openmaken?"

Ze deed het met bevende vingers en zag de brillanten schitteren.

"Mr. Malone," riep ze uit.

Hij werd zenuwachtig en zei eenigszins onzeker: "Wilt u mij het genoeg doen, dit van mij aan te nemen?"

Ze nam de prachtige brillanten broche in haar handen. Haar gezicht zag bleek en ze haalde hijgend adem.

"Maar . . . maar, zoo'n kostbaar geschenk kan en mag ik van niemand aannemen," stamelde ze.

Hij vond dat aardig om te hooren en zijn gewoonte getrouw, ging hij dadelijk recht op zijn doel af.

"Mijn lieve mevrouw," zei hij, "zoudt u mij de eer willen aandoen, mijzelf er bij te accepteeren? Ik zou u dit graag als een verlovingsgeschenk aanbieden."

Zij staarde hem hoogst verbaasd aan. Haar gezicht

drukte verwondering en verlegenheid uit. "Het is het geluk dat haar zoo in de war brengt," dacht Malone.

"Mrs. Templeton — Mary — ik heb je lief en ik heb je noodig," ging hij voort. "Eenige weken geleden werd ik dit gewaar; ik hoop, dat je spoedig met me zult willen trouwen, en ik zal mijn best doen je gelukkig te maken."

Ze keek hem nu kalm aan.

"Het spijt me zoo . . . zoo vreeselijk, mr. Malone."

Hij schrok. "Spijt? U kunt het toch op uw gemak overwegen?"

"Ach, astublieft, vraagt u mij dat niet meer. Het spijt me ontzettend, dat dit moest gebeuren. U bent allebei zoo vriendelijk en goed voor me geweest en ik was hier zóó gelukkig."

Ze legde het kleinood weer bij hem neer. "Het is prachtig, maar . . ."

"U kunt alles hebben."

Hij zweeg, begrijpend dat hij niet verder kon gaan.

"Misschien wilt u mij nu excuseeren?"

Zij stond op en verdween.

Malone was als verlamd. Nu . . . nu zou ze natuurlijk weggaan. De gedachte, dat hij haar had liefgehad, verdween en maakte plaats voor een gevoel van woede. Hij voelde zich beleedigd . . . hij . . . hij . . . John Malone afgewezen!

Den volgenden dag op kantoor keek James meer dan eens naar zijn vader. Hij maakte zich vroolijk over het gezicht, dat zijn vader zou opzetten, als hij het belangrijke nieuws zou vertellen.

Dien avond in den wagen werd er geen woord gewisseld. De oude Malone was stil en somber, zijn gezicht had een knorrige uitdrukking. Zijn zoon weet dit aan het feit, dat er een paar zaken relaties te dineeren kwamen, waar zijn vader niet bijzonder op gesteld was.

Direct na het diner excuseerde James zich en ging de trap op naar de zitkamer van Mrs. Templeton. Ze scheen eenigszins verlegen door dat bezoek, maar zei toch vriendelijk:

"Wat aardig van u! Gaat u zitten."

Hij nam plaats in een klein haardfauteuiltje, met het gevoel, dat deze kamer eigenlijk veel behaaglijker was dan al die pracht en praal bij hen beneden. Eensklaps stond hij op en voelde in zijn binnenzak.

"Dat is voor u!" stiet hij uit.

Zij bloosde, beet zich op de lippen, maakte een beweging alsof ze het aan wilde nemen, en scheen toen weer te aarzelen.

"Toe, neemt u het!" zei hij vertrouwelijk.

Zij nam het aan en zijn blik rustte op haar gezicht. Hij had een buitengewoon goed inzicht in zaken, maar van vrouwen had hij zoo goed als geen verstand. Mary hield haar adem in, toen ze het prachtige paarlencollier in het blauw-fluweelen étui zag liggen. Dan fluisterde ze:

"Dat kan ik toch onmogelijk aannemen!"

"Ik geef het je, Mary, omdat ik je liefheb!"

"U?!"

Hij knikte. De gedachte, dat zij zou weigeren, was zelfs niet bij hem opgekomen. Hoe kon hij vermoeden, dat zij op datzelfde oogenblik een visioen had van een rijk, maar saai en harteloos leven in een prachtige, maar ongezellige villa, waar men nooit lachte of vroolijk was. Hij was even droog als zijn vader, en dacht aan niets anders dan aan zaken, zaken en geld, veel geld verdienen.

"Het spijt me vreeselijk . . . maar het is onmogelijk," mompelde ze zacht.

Hij werd vuurrood en staarde haar verstomd aan. Een Malone weigeren? Onmogelijk!

"Ik begrijp het niet!" zei hij ruw.

"Neen," antwoordde ze vriendelijk: "Dat weet ik en ik geloof niet, dat ik het goed zou kunnen uitleggen. Het geschenk is prachtig, en uw aanbod meer dan vereerend, maar toch, u . . ."

Zij scheen door emotie niet verder te kunnen spreken, en draaide haar hoofd om.

„Mary!”

„Ja?”

„Ik ben rijk, en je bent oud genoeg om te weten, wat dat zeggen wil. Alles... alles wat je verlangt zal ik je kunnen geven. Geld beteekent toch alles in de wereld!”

Ze stond op het punt kwaad te worden. Wat dacht hij, dat hij haar zou kunnen koopen? Maar ach, hij kon het immers niet helpen, 't zat in zijn bloed, net als in dat van zijn vader, dacht ze.

„Ook dit kan geen verandering brengen in mijn besluit.” Ze legde het etui weer voor hem neer.

„Is er soms iemand anders?” vroeg hij heesch.

Mary glimlachte.

„Als dat zoo is, zal ik 't u vertellen.”

Den volgenden ochtend aan de ontbijttafel kreeg John Malone haar brief. Over een maand zou ze gaan, maar als hij er de voorkeur aan gaf, direct. Deze brief zat in zijn zak, toen de beide mannen naar kantoor reden. John voelde zich vreemd — onnatuurlijk. Hij hoopte maar, dat niemand daar iets van zou merken. Aan den anderen kant van 't groote bureau had zijn zoon hetzelfde eigenaardige, drukkende gevoel en hoopte hetzelfde.

John vroeg zich af, of James iets vermoed had en James vroeg zich dat eveneens van zijn vader af. Voor niets ter wereld zou een van beiden er tegen den ander over gesproken hebben. Den daarop volgenden Zaterdagmiddag had mrs. Templeton als gewoonlijk haar vrijen middag. Ze nam dien dag den bus naar het park. Bij den ingang wachtte iemand haar op, een man met goedge, blauwe oogen. Zijn glimlach, als zij elkander groetten, was meer dan vriendelijk. Zij liepen het park in en gingen op een stil plekje bij den vijver op een bank zitten.

De man scheen zenuwachtig te zijn.

„Mary!”

„Ja — Edward!”

„Sinds de vorige week Zaterdag ben ik in den zevenden hemel geweest, en jij ook? Het is te mooi om waar te zijn!”

„Je bent mij óók geen oogenblik uit de gedachte geweest!” antwoordde Mary naar waarheid.

Hij nam haar hand en kuste haar.

„Niet hier, liefste,” zei ze teeder.

Hij zuchtte. „Mary, lieveling, ik hoop oprecht, dat ik je gelukkig zal maken.”

Ze keek hem aan en liet haar oogen dan rusten op den eenvoudigen ring met één brillantje, welken hij in zijn hand hield en die nog niet de helft van de waarde bezat van den kleinsten steen uit de brillanten broche van John of van de kleinste der parels van James' collier.

Maar voor haar beteekende dit een koninklijke gift, omdat het gespaard was van geld, dat door harden arbeid was verdiend en met een overgroote liefde was gegeven. Er kwamen tranen van geluk in haar oogen.

„Edward! het is prachtig, doe hem zelf aan mijn vinger.”

Hij deed het met bevende handen en kuste haar dan opnieuw.

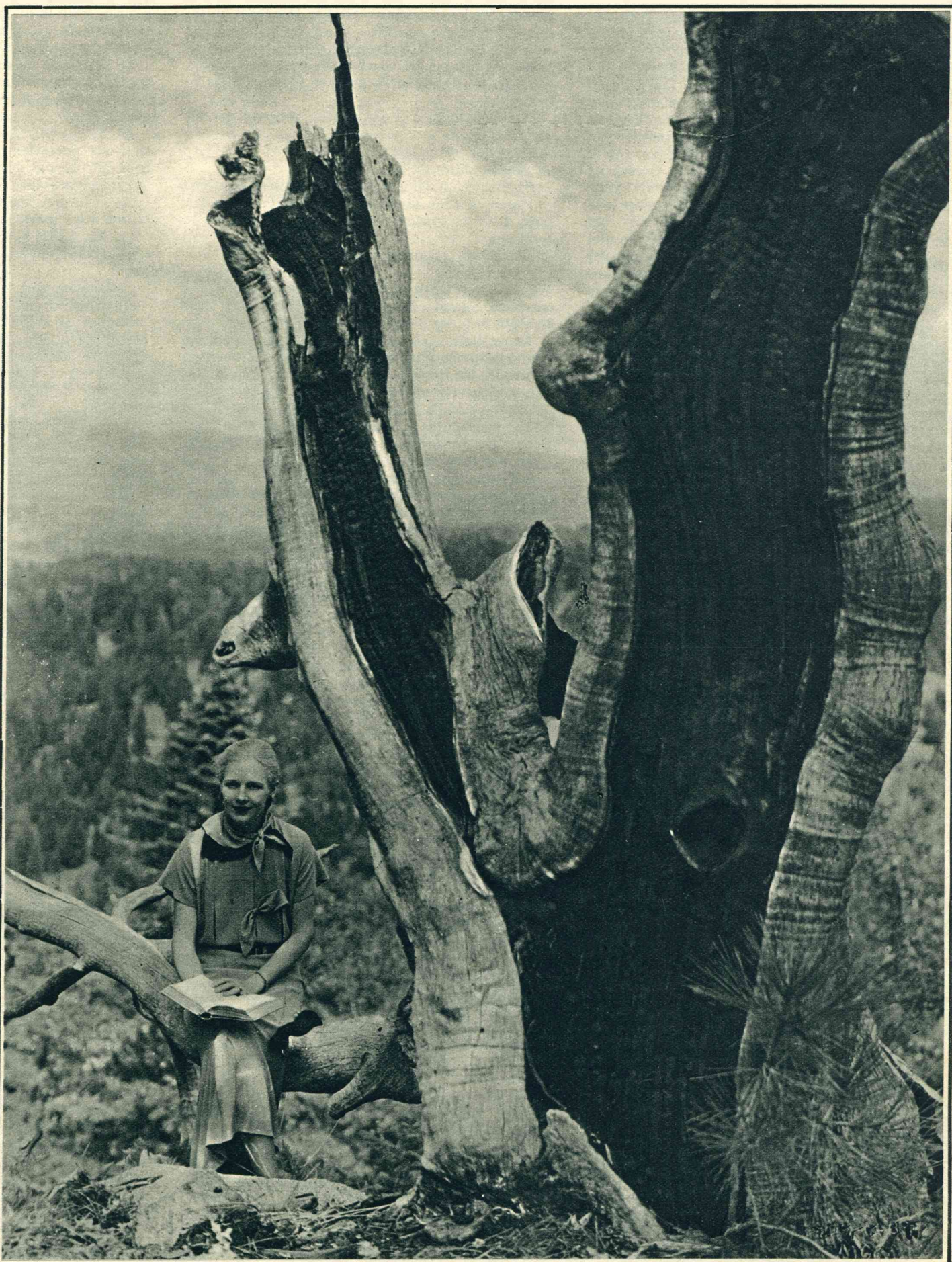
„Weet je,” zei hij fluisterend: „Het is haast te

mooi om waar te zijn — dien avond dat ik je voor het eerst ontmoette, toen ik bij mr. Malone moest komen. Je was toen zoo vriendelijk. En ook later — toen je met me naar een concert bent gegaan. — En nu weer dit — en ik die niets beteekent en zoo weinig... zoo heel weinig aan je kan geven. Hoe kun je mij nu liefhebben? Dat zal ik nooit begrijpen — nooit.”

„Dat hoef je ook niet te begrijpen, 't is genoeg als je het weet, dat ik je liefheb om jou, om jezelf.”

Hij bleef een tijdlang in gedachten zitten en zei dan:

„Het zal mijn chefs wel erg verbazen als je weggaat. En lieveling, weet je, ik had toch zóó gehoopt, dat ik dit jaar opslag zou krijgen, maar dat is niet gebeurd.”

Een eigenaardige holle boom bij het meer Arrowhead in Californië; links draagt de stam een vergroeiing, die op een dierenkop gelijkt.

(Foto Metro Goldwyn).

Yer van hier. Bij de algemeene bron te Canaän in Palestina.

Ze stelde hem gerust en verzekerde hem, dat zij best rond zouden komen.

„Je moet het den heeren Malone wel spoedig zeggen.”

Groan keek verrukt. „Wanneer zouden we kunnen trouwen?” vroeg hij zacht.

„Wanneer je maar wilt, Edward!” luidde het zachte antwoord.

Maandagmorgen trad Edward Groan het privé-kantoor der heeren Malone met opgeheven hoofd binnen.

„Mag ik de heeren misschien een oogenblikje storen?”

De Malone's meenden een nieuwen toon in Groan's stem te hooren. John legde even zijn correspondentie terzijde:

„Ja, Groan, wat is er?”

„'t Betreft mijn vacantie, heeren. Ik zou die graag nu met Januari nemen, omdat ik in September niet weg kon.”

„Toch geen trouwplannen, wel?” vroeg James met een drogen lach.

Groan knikte bevestigend.

„Jawel, mijnheer.”

De Malone's geloofden hun eigen ooren niet. Groan trouwen? Enfin.

„Natuurlijk, hoor. Regel het maar zooals je wilt. Voorloopig onze gelukwenschen. Ik veronder-

stel wel, dat wij de dame in kwestie niet zullen kennen?”

„Toch wel, want mrs. Templeton heeft mij tot een der gelukkigste stervelingen gemaakt!” zei Groan, en verliet dan vlug het kantoor.

Er zijn momenten in het leven, die zich niet voor een beschrijving leenen, en zoo'n oogenblik volgde nu op deze mededeeling in het privé-kantoor der heeren Malone. Geen der beide mannen sprak een woord. Ze konden zichzelf moeilijk een houding geven. John herstelde zich het eerste. „Mijn hemel! Wie had nu zooiets gedacht!”

„Zoo'n geslepen, oude hond!” zei James, brommend achter zijn bureau.

„Gelukkige kerel! Natuurlijk moeten we hem houden!”

„Door zijn salaris te verhoogen?”

John knikte.

„Kijk eens hier, wat zou je er van zeggen, als we hem onze filialen in de Oost eens voor zes maanden lieten controleeren?”

Ze overwogen samen het voor en tegen. Er was niets op tegen — het moest toch gebeuren, en Groan wist er alles van, en was volkomen te vertrouwen. De oude Malone dacht na, hoe hij zonder argwaan te wekken aan mrs. Templeton zijn sympathie kon betuigen. Eensklaps scheen hij het gevonden te hebben. „We moeten haar ook niet vergeten. Zij moet een blijvende herinnering van ons krij-

gen. Iets om te dragen — een sieraad of zooiets, vind je niet?”

„Van ons beiden?” vroeg James kwasi onverschillig.

„Nee, van elk afzonderlijk. Juweelen of zooiets. Ik heb haar nog nooit iets behoort van dien aard zien dragen.”

„Uitstekend!” antwoordde James. „Ik ben erg blij, dat u daaraan gedacht hebt.”

Zes weken later zaten mr. en mrs. Groan op den Oceaanstoomer die hen naar Indië bracht.

Edward zuchtte, overweldigd van geluk...

„Het is te mooi. Jij hier en ik — en alles, en...”

Dan vervolgde hij nadenkend: „'t Is toch vreemd, ik had het nooit achter mijn onverschillige principalen gezocht, dat zij zulke prachtige, waardevolle geschenken zouden geven. Draag je ze niet?”

Mary opende haar taschje en haalde er twee étuis uit te voorschijn. Hij keek naar de prachtige brillanten en de mooie parels.

„Lieveling,” zei hij: „Natuurlijk, ze zijn prachtig en ontzettend kostbaar, maar ik heb toch nooit het flauwste vermoeden gehad, dat de Malone's zoo veel voor je voelden.”

Ze nam zijn arm en keek hem innig aan.

„Ik ook niet, Edward, maar toch is mij jou liefde kostbaarder dan duizend van deze sieraden.” En even later waren ze de Malone's en hun geschenken totaal vergeten.

VROUWENLEVEN

972

972. Boléro-japon van groene wollen stof met diepe plooiën in voor- en achterbaan.

973. Wandeljapon van wollen stof met geplooiëde strook aan den gladde rok. Garneering van witte zijde.

974. Dofroode namiddagjapon met elegante garneering van witte zijde.

975. Namiddagjapon van groen flamisol, met vest en grooten strik van geruite zijde.

973

974

975

VOOR DEN NAMIDDAG

De praktische vrouw weet het namiddagtoilet naar volle waarde te schatten. In zijn glorie-tijd dient het eerst voor min of meer feestelijke bijeenkomsten in den avond en voor feestelijke gelegenheden overdag, tot het dan teruggedrongen wordt naar den namiddag alleen, om langzamerhand nog extra goede diensten te bewijzen in het gewone leven van alledag.

In herfst en voorjaar kan 'n namiddagtoilet tevens als wandeltoilet dienen. Tot dit genre behoort de eerste hierbij afgebeelde japon, ontworpen in groene wollen stof en aangevuld door 'n bruin hoedje met dito das. De bolero met groote revers op het voorpand en de wijde driekwart mouwen over nauwsluitende ondermouwen geven aan 't geheel de allure van 'n complet.

Men heeft voor deze japon, met diepe plooiën in voor- en achterbaan, $3\frac{1}{2}$ M. stof noodig van 1.40 M. breedte.

Het patroon ervan is verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46 en 48.

Ons tweede model is eveneens zeer geschikt als wandeltoilet. De rok heeft 'n aangezette geplooiëde strook. De taille, met schootje, is gegarneerd met witte biezen en met 'n wit kraagje. Men zou hier voor de garneering ook een uit vroegeren tijd herrezen modenieuwtje kunnen toepassen: de

ingestikte biezen, opgevuld met 'n doorgeregen band of koordje.

Deze garneering zien we in de nieuwste Parijsche modeplaten op mantels, blouses en japonnen. Ook dassen, hoedjes en tassen worden met 'n rand van dergelijke biezen versierd. Men stikt daarvoor de stof in keurig afgemeten lijntjes op 'n onderlaag en rijgt tusschen beide lagen in het koord, dat reliëf geeft aan de ingestikte strepen.

De hierbij afgebeelde japon zou zich voor dit karakteristieke modedetail uitstekend leenen.

Het patroon van de japon is verkrijgbaar in de maten: 40, 42, 44 en 46.

Benodigd $3\frac{1}{4}$ M. stof van 1.30 M. breedte.

De derde hierbij afgebeelde namiddagjapon werd ontworpen in dofroode crêpe en elegant gegarneerd met witte zijde. De rok ervan heeft ingezette biezen.

Patroon verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46 en 48.

Benodigd: 3 M. stof van 1.40 M. breedte.

Tot slot nog een namiddagjurk van groen flamisol met eenvoudigen gladde rok. De lange mouwen vormen breede schouders; van de voorpanden hangen 'n paar breede lussen neer op den rok. Vestje en strik van geruite zijde garneeren de taille, welke met 'n ceintuur gesloten wordt.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassetjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer.

Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger: door girostorting op No 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA”,
Nassauplein 1, Haarlem,

waarbij 10 cts extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

Voor deze japon heeft men $3\frac{1}{4}$ M. stof noodig van 1.30 M. breedte.

Patroon verkrijgbaar in de maten: 42, 44, 46 en 48.

PAULA DEROSE.

VOOR FIJNPROEVERS BRUSSELSCH E APPEL-SOUFFLEE

6 à 8 geschilde en geboorde appelen plaatst men in een met boter besmeerden vuurvaste schotel en men vult de holten met sinaasappelmarmelade of met abrikozenjam. Dan kookt men $\frac{1}{2}$ L. melk met de dun afgeraspte schil van 'n citroen, 'n snufje zout en 1 ons boter. Wanneer de melk kookt roert men er langzamerhand 1 ons bloem doorheen en men blijft roeren tot men 'n dikke pap heeft die men laat bekoelen. Men klopt intusschen 3 dooiers met 3 lepels suiker en men klopt de 3 eiwitten stijf. Nu roert men eerst de dooiers door de afgekoelde pap en daarna het stijf geklopte eiwit.

Deze dikke pap giet men over de appelen in den schotel, dien men dan 'n half uur in een matig warmen oven plaatst om te souffleren.

AGNES.

GEBREID MANTELCOSTUUM

Met dit model hoop ik vele dames een genoegen te doen — zoewel haar die het patroon vroegen van 'n rok of van 'n wollen jasje als aan haar, die gaarne een geheel mantelpak willen breien. Dit pakje is gebreid met „Badger”-sportwol.

Wanneer men zóó breit, dat men 2 st. krijgt op 1 c.M., wordt de rok 80 c.M. lang en om de heupen 110 c.M. wijd. Het manteltje, van de schouders gemeten: 54 c.M. lang en onder de armen 95 c.M. wijd.

De rok wordt gebreid in 2 banen.

Voorbaan. 144 st. opzetten en 4 toeren 1 r., 1 aver. breien. Verder breit men r. aan den rechteren aver. aan den linkerkant (tricotsteek). In den 3den en elken volgenden 10den toer daarvan mindert men 1 st. aan weerskanten van de naald tot men 136 st. overhoudt. Verder mindert men in elken 8sten toer tot er nog 106 st. overblijven. Men eindigt met 'n aver. toer en vervolgt aldus:

1ste toer: 29 r., 2 samenbr., 44 r., 2 samenbr., 29 r., 2 toeren overbreien.

4de toer: 1 r., (de 1ste en de laatste st. van de naald wordt steeds r. gebreid.) 27 aver., 2 aver. samenbr., 44 aver., 2 aver. samenbr., 27 aver., 1 r., 2 toeren overbreien.

7de toer: 1 r., 2 samenbr., 25 r., 2 samenbr., 42 r., 2 samenbr., 25 r., 2 samenbr., 1 r., 2 toeren overbreien.

10de toer: 1 r., 25 aver., 2 aver. samenbr., 42 aver., 2 aver. samenbr., 23 aver., 3 r.

11de toer: r. 12de toer: 1 r., aver. tot de laatste 3 st., 3 r. 13de toer: 26 r., 2 samenbr., 40 r., 2 samenbr., 26 r.

14de toer: als de 12de.

15de toer: 3 r., 2 samenbr., r. tot de laatste 3 st., 2 samenbr., 1 r.

16de toer: 1 r., 23 aver., 2 aver. samenbr., 40 aver., 2 aver. samenbr., 21 aver., 3 r.

11den en 12den toer 1 keer herhalen.

19de toer: 24 r., 2 samenbr., 38 r., 2 samenbr., 24 r.

20ste toer: als de 12de. 21ste toer: r.

22ste toer: 1 r., 22 aver., 2 aver. samenbr., 38 aver., 2 aver. samenbr., 20 aver., 3 r.

23ste toer: als de 15de. 24ste toer: als de 12de.

25ste toer: 22 r., 2 samenbr., 36 r., 2 samenbr., 22 r.

26ste toer: als de 12de. 27ste toer: als de 21ste. 28ste toer: 1 r., 20 aver., 2 aver. samenbr., 36 aver., 2 aver. samenbr., 18 aver., 3 r.

Den 11den en den 12den toer herhalen.

31ste toer: 3 r., 2 samenbr., 16 r., 2 samenbr., 34 r., 2 samenbr., 18 r., 2 samenbr., 1 r.

32ste toer: als de 12de. 33ste toer: als de 21ste.

34ste toer: 1 r., 18 aver., 2 aver. samenbr., 34 aver., 2 aver. samenbr., 16 aver., 3 r.

Den 11den en den 12den toer herhalen.

37ste toer: 19 r., 2 samenbr., 32 r., 2 samenbr., 19 r.

38ste toer: als de 12de. 39ste toer: als de 21ste.

40ste toer: 1 r., 17 aver., 2 aver. samenbr., 32 aver., 2 aver. samenbr., 15 aver., 3 r.

Den 11den en den 12den toer herhalen.

Tot slot breit men 9 toeren: 1 r., 1 aver. Losjes afkanten.

De achterbaan breit men precies eender tot men nog 106 st. op de naald over heeft. In den 9den toer daarna (een r. toer) zet men aan het eind van de naald 6 st. bij op voor 'n overslagje.

10de toer: 3 r., 29 aver., 2 aver. samenbr., 42 aver., 2 aver. samenbr., 25 aver., 1 r.

11de toer: r. 12de toer: 3 r., aver. tot den laatsten st., 1 r.

13de toer: 26 r., 2 samenbr., 40 r., 2 samenbr., 32 r.

14de toer: als de 12de.

15de toer: 1 r., 2 samenbr., r. tot de laatste 8 st.; 2 samenbr., 6 r.

16de toer: 3 r., 27 aver., 2 aver. samenbr., 40 aver., 2 aver. samenbr., 23 aver., 1 r.

11den en 12den toer herhalen.

19de toer: 24 r., 2 samenbr., 38 r., 2 samenbr., 30 r.

20ste toer: als de 12de. 21ste toer: r.

22ste toer: 3 r., 26 aver., 2 aver. samenbr., 38 aver., 2 aver. samenbr., 22 aver., 1 r.

23ste toer: als de 15de. 24ste toer: als de 12de.

25ste toer: 22 r., 2 samenbr., 36 r., 2 samenbr., 28 r.

26ste toer: als de 12de. 27ste toer: als de 21ste.

28ste toer: 3 r., 24 aver., 2 aver. samenbr., 36 aver., 2 aver. samenbr., 20 aver., 1 r.

Den 11den en den 12den toer herhalen.

31ste toer: 1 r., 2 samenbr., 18 r., 2 samenbr., 34 r., 2 samenbr., 19 r., 2 samenbr., 6 r.

32ste toer: als de 12de. 33ste toer: als de 21ste.

34ste toer: 3 r., 22 aver., 2 aver. samenbr., 34 aver., 2 aver. samenbr., 18 aver., 1 r.

Den 11den en den 12den toer herhalen.

37ste toer: 19 r., 2 samenbr., 32 r., 2 samenbr., 25 r.

38ste toer: als de 12de. 39ste toer: als de 21ste.

40ste toer: 3 r., 21 aver., 2 aver. samenbr., 32 aver., 2 aver. samenbr., 17 aver., 1 r.

Den 11den en den 12den toer herhalen.

Volgen: 9 toeren 1 r., 1 aver. Losjes afkanten.

Men strijkt het breiwerk onder 'n vochtigen doek en naait dan de zijnaden dicht, den linkernaad tot aan het overslagje, dat men aan den binnenkant vastzooimt. Langs den bovenkant naait men 'n passend elastiek, zet daar 'n haak en oog aan en 'n paar drukkertjes, voor de verdere sluiting, langs het split.

HET MANTELTJE

Rechter voorpand: 44 st. opzetten.

1ste toer: 2 r. Verder: 1 aver., 1 r. Dezen toer 1 keer herhalen.

3de toer: 2 r., 1 aver., draad om de naald slaan, 2 aver. samenbr. (voor 'n knoopsgat). Verder: 1 r., 1 aver.

4de toer: als de 1ste.

5de toer: 2 r., 3 keer: 1 aver., 1 r. Verder r.

6de toer: 1 r., aver. tot de laatste 8 st. Dan 4 keer: 1 aver., 1 r.

Beide laatste toeren 6 keer herhalen.

19de toer: als de 3de. Dan breit men nog eens den 6den toer en 4 keer den 5den en den 6den toer.

29ste toer: 2 r., 3 keer: 1 aver., 1 r. Dan: 11 r., 10 keer: 1 r., 1 aver. Tot slot 5 r.

30ste toer: 1 r., 4 aver., 10 keer: 1 r., 1 aver. Dan 11 aver. en 4 keer 1 aver. 1 r.

31ste toer: als de 29ste.

32ste toer: 1 r., 4 aver., 20 st. afkanten voor het zakje, 11 aver. en 4 keer: 1 aver., 1 r.

Men zet nu 20 st. op voor den achterkant van

het zakje en breit hierop 28 toeren in tricotst. Dan breit men verder aan het voorpand en over de 20 st. van het zakje heen in plaats van de afgekante st. In den 2den toer daarna breit men weer 'n knoopsgat in 't randje vóór langs. Men breit dan verder in tricotst. met 8 st. 1 r., 1 aver. voor het randje. In den 11den toer breit men weer 'n knoopsgat en in den daaropvolgenden toer meerdert men 1 st. aan den zijnaad. Men herhaalt deze meerdering in elken 6den toer tot men 49 st. op de naald heeft. 3 toeren overbreien.

Nu mindert men 1 st. aan den voorkant, naast het randje, in den volgenden en in den daaropvolgenden 8sten toer, terwijl men tegelijkertijd 1 st. meerdert aan den zijkant in den 3den en in den volgenden 6den toer. Men heeft dan weer 49 st. op de naald. In den daaropvolgenden 8sten toer 1 st. minderen naast het randje. 4 toeren overbreien.

4 st. afkanten voor het armsgat. In den 3den en elken volgenden 8sten toer mindert men 1 st. naast het randje en tegelijk mindert men, om den anderen toer, 1 st. aan den kant van het armsgat tot men nog 35 st. overhoudt, eindigend met 'n aver. toer.

Verder: 1ste toer: 2 r., 3 keer: 1 aver., 1 r., 13 r., 2 samenbr., 12 r. — 3 toeren overbreien.

5de toer: 2 r., 3 keer: 1 aver., 1 r., 2 samenbr. Verder r.

6de toer: 1 r., aver. tot de laatste 8 st. Dan 4 keer: 1 aver., 1 r.

7de toer: 2 r., 3 keer: 1 aver., 1 r. Dan: 11 r. 2 samenbr., 12 r. — 5 toeren overbreien.

13de toer: 2 r., 3 keer: 1 aver.,

1 r., 2 r. samenbr., 9 r., 2 samenbr., 11 r. — 5 toeren overbreien.

19de toer: 2 r., 3 keer: 1 aver., 1 r. Dan 9 r., 2 samenbr., 11 r.

20ste toer: als de 6de toer.

21ste toer: 2 r., 3 keer: 1 aver., 1 r. Dan 2 samenbr. Verder r. — 3 toeren overbreien.

25ste toer: 2 r., 3 keer: 1 aver., 1 r. Dan: 8 r., 2 samenbr., 10 r. — 7 toeren overbreien.

Nu schuimt men den schouder af als volgt:

1ste toer: 2 r., 3 keer: 1 aver., 1 r.; r. tot de laatste 6 st. Het werk omkeeren.

2de en 4de toer: aver. tot de laatste 8 st. 4 keer: 1 aver., 1 r.

3de toer: 2 r., 3 keer: 1 aver., 1 r., verder r. tot de laatste 12 st., omkeeren.

5de toer: 2 r., 3 keer: 1 aver., 1 r. Omkeeren en terug breien.

7de toer: 2 r., 3 keer: 1 aver., 1 r. Verder r. tot het einde van de naald.

8ste toer: 19 st. afkanten en nog 4 c.M. breien op het randje. Afkanten.

Linker voorpand breit men op dezelfde wijze, tegenovergesteld aan het rechter. Men breit nu dus de 8 st. voor het randje aan het eind van de r. en aan 't begin van de aver. toeren, enz.

De rug. 74 st. opzetten. Men breit eerst 4 toeren 1 r., 1 aver. en verder in tricotst. Na 36 toeren tricotsteek meerdert men 1 st. aan weerskanten van de naald en meerdert verder aldus in elken 12en toer tot men 80 st. op de naald heeft. Dan breit men 23 toeren zonder meerdere, waarna men aan het begin van de eerstvolgende 2 toeren 3 st. atkant voor de armsgaten.

Verder mindert men, om den anderen toer, 1 st. aan weerskanten van de naald tot er 66 st. overblijven. Men breit dan verder recht door tot de armsgaten even hoog zijn als bij de

voorpanden, waarna men de schouders afschuimt. Men laat daarvoor eerst achtereenvolgens aan beide kanten van de naald 6 st. over, vervolgens 12 st. en ten slotte 19 st. Dan de naald uitbreien en alle st. afkanten.

De mouwen. 22 st. opzetten en in tricotst. breien, waarbij men aan 't einde van elken toer 2 st. bij opzet tot men 62 st. op de naald heeft. In den 7en en elken volgenden 8sten toer daarna mindert men 1 st. aan weerskanten van de naald tot er nog 42 st. overblijven. 17 toeren breien zonder minderen. In den daaropvolgenden toer: 2 r. Verder telkens: 2 samenbr. 3 r.

Voor de manchet breit men dan nog ongeveer 7 1/2 c.M. 1 r., 1 aver. Afkanten.

Een tip. Men kan beide mouwen tegelijk breien op één naald. Men zet dan eerst de steken op voor de eerste mouw en vervolgens, met een ander kluwen, de steken voor de 2de mouw en breit nu telkens beide achter elkaar. Op deze wijze worden beide mouwen precies eender en behoeft men geen toeren na te tellen voor de 2de mouw.

Het breiwerk wordt onder 'n vochtigen doek gestreken, schouders dichtgenaaid, mouwen ingezet, zijnaden dicht genaaid, het randje voor den hals dichtgenaaid en langs de halsopening van den rug gezet, de zakjes aan den achterkant opgezooimd en de knopen aangezet.

Men kan dan nog losse steken haken en daarvan in de taille lusjes aanzetten voor 't doorhalen van de leeren ceintuur. THÉRESE.

Gebreed mantelcostuum. Model Patons en Baldwins.

De wijde witte hellingen der Hessisbohl-alpen leveren een der meest bezochte Zwitserse wintersportgebieden